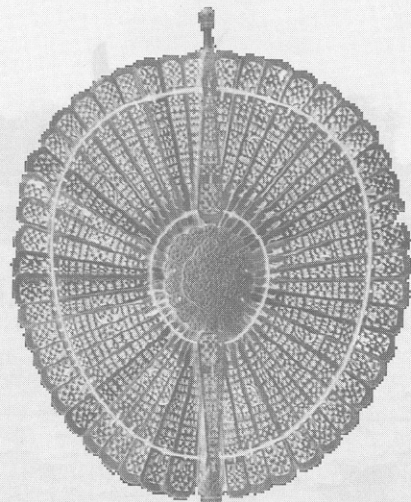

บุคคลไม่ควรดูหมิ่นบุญว่า บุญมีประมาณน้อย
หม้อน้ำเต็มด้วยหยดน้ำ ที่หยดลงมาที่สะพาน ฉันใด
ชนผู้มีปัญญา สังสมบุญแม้ทีละน้อย
ย่อมเต็มด้วยบุญได้ ฉะนั้น

“พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสเทศนา
ณ พระวิหารเชตวัน ยังผลให้เศรษฐีชื่อ
พิพาลปทกะ (เศรษฐีตีนแมว) บรรลุ
โสดาปัตติผล”

กระโถนข้าวธรรมาสน์

ฉบับที่ ๒ เดือนเมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๗

กิเลสเครื่องกังวลใด มีอยู่ในกาลก่อน
 เธอจงยังกิเลสเครื่องกังวลนั้น ให้เหือดแห้งไป
 กิเลสเครื่องกังวล จงอย่ามีแก่เธอในภายหลัง
 ถ้าเธอจักไม่ยึดถือขันธ์ จักเป็นผู้สงบระอับเที่ยวไป

(องค์สมเด็จพระชินสีห์ ตรัสพระคาถา ยังผลให้
 สันตติมหาอำมาตย์ บรรลุอรหัตตผล)

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมุนีปญโญ
 ที่บ้านอนุสาวรีย์ฯ เดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

ตอบ : ยึดมั่นถือมั่นในการปฏิบัติของตน คิดว่าดีกว่าคนอื่นเขา มีความสามารถมากกว่าคนอื่นเขา ก็เลยเกาะไม่รู้ตัว ใ้เกาะไม่รู้ตัวนี้ว่า ไม่ได้ด้วยนะ ถ้าว่าเดียวเขาโกรธต้องให้เขารู้ตัวเอง

❖ ถาม : ถือว่าคนเข้าไปที่หลังก็ยังได้เข้าไปหาวัดหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ใครก็ตามที่สามารถนำคนเข้าวัดได้จะดีจะชั่วก็ถือว่าใช้ได้ทั้งนั้น เพราะว่าคนที่เข้าวัดก็เหมือนกับคนที่หิวแล้วเข้าร้านอาหาร ถ้ารสชาติไม่ถูกใจเดียวเขาหาร้านใหม่ของเขาเองแหละ เดียวก็ไปเจอได้ประเภทเซลดส์ชวนชิมเข้าจนได้ แรกๆ อาจจะกินร้านอื่นแหละเซลดส์อะไรไปเรื่อย แต่ขอให้เข้ามากินสักที่เถอะเดียวจิตใจก็กินไปเรื่อยเอง เขาใช้คำว่า “เป็นเหตุเป็นปัจจัยนำไปเบื้องหน้า” การภาวนาแต่ข้างกระตักหูงูแลง ลิ่นมันก็มีอนุภาพกว่ารักษาศีลเป็นร้อยปีนะ

❖ ถาม : ผมว่ามันได้แฉับเดียวจริงๆ นะครับ อย่างให้ว่าพระทุกวันนี้ พอหลับตาเห็นหน้าองค์ปฐมสักแว็บรู้สึกชัดเจนแจ่มใส แต่ได้แค่ชั่ว ๒-๓ วินาทีนะ แล้วสักพักจะเริ่มฟุ้งซ่าน

ตอบ : ไม่เป็นไร อย่างน้อยเราก็นึกได้หลายหน มัจจุรณชาติเทพบุตร

นี่นึกได้แค่แวบเดียวแล้วตายเลย (หัวเราะ) ปัจจุบันนี้เป็นพระโศกบ้านนั่ง
 ปรืออยู่ข้างบน พุคถึงไม่ได้หรอก..ใครพุคถึงกั้มอง ใครนินทาถูอะ ?
 (หัวเราะ) เป็นตัวอย่างที่รักๆ เลย เพราะฉะนั้นในมหากัมมวิลังคสูตร
 พระพุทธเจ้าท่านถึงได้ครีธเอาไว้ว่า “บุคคลผู้ตั้งใจเจริญสมาธิภาวนา
 เกิดฌานสมาบัติ ได้ทิพจักขุญาณขึ้นมา ไปเห็นนรกเห็นสวรรค์แล้ว
 กล่าวว่ามีผู้ทำความดีไปสวรรค์ทั้งสิ้น ผู้ที่ทำความชั่วไปนรกทั้งสิ้น เรา
 ขอล่าว่าไม่ให้” ตัวอย่างซิคๆ ก็มีฎฐกถุณทลัเทพบุตร ใช้น้ำ ? นั่นชั่ว
 มาตลอดชีวิตเลย แต่ไปสวรรค์ ขณะเดียวกันพระนางมัลลิกาเทวีก็มา
 ตลอดชีวิตลงนรกซะ ๗ วัน

❖ **ถาม :** กรรมก็อันไหนล่ะครับถึงมาช่วยไว้วาระสุดท้าย ?

ตอบ : ของมีฎฐกถุณทลัเทพบุตรมีในคำราไมได้ว่าเขาได้..แต่หลวงพ่อบอกว่า
 ในอดีตเคยสร้างพระพุทธรูปเอาไว้ ชาติปัจจุบันตัวพุทธานุสสตินี้
 ตามมาทันในวินาทีสุดท้าย ก่อนจะขาดใจ ไม่ได้นึกถึงพระพุทธเจ้าด้วย
 ความเคารพแบบคนอื่น แต่นึกว่า ใครๆ เขาถือว่าพระสมณโคตมมีความ
 สามารถ ถ้าหากว่าท่านมารักษาเราคงจะหาย อยากรจะให้พระสมณโคตม
 มาช่วยรักษาเรา แค่นั้นแหละ..แล้วก็ตาย ไข่ของเรานึกได้ตั้ง ๓ วินาที
 มันน่าจะตึกว่านั่น

❖ **ถาม :** ฟังแล้วมันเหมือนอะไรรู้หรือเปล่าครับ ? คนอื่นต้องนึกว่า
 โฆษณาชวนเชื่อ คือ ไม่ต้องอะไรเลย

ตอบ : มันต้องคิดว่าเขามีปัญญาไหม ? เพราะว่าสิ่งที่เขาทำมันเป็น
 บุญเล็กน้อยมากตอนที่อากาศจารีเทพบุตรไปประกาศว่าใครจะไปฟัง
 ธรรมพระพุทธเจ้าแล้วเห็นวิมานถึงได้ตกใจ วิมานเขา (มีฎฐกถุณทลัเทพบุตร)

อับแสงตัวจะตายอยู่แล้วยังไม่รู้เลยจริงๆ ที่มีความคืออยู่แค่ ๗ วันเท่านั้น

❖ **ถาม :** ไปสวรรค์แต่ไปไม่ได้แบบเดียวหรือครับ ?

ตอบ : ไปได้แบบเดียวถ้าหากว่าพลาดจากตรงนั้นเป็นอันว่านรกทุก
 ขุมต้องผ่านหมดสำหรับรายนี้ แต่ยังมีเงื่อนไขว่าบุญเก่าของท่านคือจริงๆ
 พระพุทธเจ้าเสด็จขึ้นไปโปรดพระพุทธมารดาพอดี ตัวท่านเองก็รู้ตัวอยู่
 ความเป็นทิพย์ยังมีอยู่ ก็มองย้อนไป ตายอะไร ! ไม่รอดแน่ ที่ตกใจ
 ขอให้อากาศจารีเทพบุตรช่วยท่านบอกว่าจะช่วยไม่ได้ให้ไปหานายเราคือ
 พระอินทร์ ไปหาพระอินทร์ๆ ท่านก็บอกว่าจะช่วยไม่ได้มีแต่พระพุทธเจ้า
 เท่านั้นที่จะช่วยได้ก็พาไป พระพุทธเจ้ากำลังเทศน์อภิธรรมอยู่ที่ต้องเบรค
 ก่อน เพราะว่าพิจารณาดูแล้วว่าถ้าเทศน์อภิธรรมแล้วจะไม่มีผล เลย
 เทศน์อุณ्हิสวิชัยสูตรแทน พอจบท่านเป็นพระโศกบ้าน เป็นอันว่ารอดตัว
 ไปจุติเดียวนั้นเกิดใหม่สบายเลย

❖ **ถาม :** อีก ๗ วัน กำลังจะตาย รู้ตัวปั๊บจึงลงมาเกิดไม่ได้หรือครับ ?

ตอบ : ได้ แต่จะเอากุศลที่โหม่งล่ะ ลงมานี่ชั่วกัณเฑาะ บุญเก่าไม่ได้ทำ
 ได้เลย

❖ **ถาม :** ยังตึกว่าลงไปอวกในนรกนะครับ มันก็ยังเผื่อฟลุคๆ ได้ทำ
 อะไรบ้าง

ตอบ : แล้วอีกอย่างหนึ่ง ถ้าอยู่ในลักษณะนั้นเทวดาที่โหม่งเขาจะเป็น
 คนรับรองให้ เพราะว่ากรรมมาเกิดจะต้องมีเทวดาผู้ใหญ่รับรองให้ว่า
 ลงมานี่กลับไปแล้วที่สุคติต้องแค่เดิมนะ แต่ว่าจะต้องให้ตึกว่าเดิม

❖ **ถาม :** ต้องไปขออนุญาตก่อนใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ต้องไปขออนุญาตก่อน

❖ **ถาม :** ข้าพเจ้า เห็นหลวงพ่อดงมาก็วิ่งตามหลวงพ่อดงมาเลย ไม่ได้หรือครับ ?

ตอบ : ไม่มีทางล่ะจ๊ะ

❖ **ถาม :** แล้วถ้าเป็นพรหมก็ต้องไปขอหัวหน้าพรหมก่อน ?

ตอบ : ถ้าเป็นพรหมต้องแจ้งท้าวสหัมบดีพรหมก่อน ต้องดูว่าใครจะช่วยรับรองให้ด้วย คนรับรองนี้จะเหนื่อย หมายถึงว่าต้องคอยค้ำค้ำเราให้ตรงทางอยู่เรื่อยไม่เงิ่นคอยจะแหกคอกออกอยู่ตลอด

❖ **ถาม :** แล้วอย่างนี้ถ้าเราขอใครลงมาคนนั้นก็ต้องมาคอยประคองซ้ายขวา ถ้าเราหลุดไปเอจี้แล้วคนรับรองทำยังไงครับ ?

ตอบ : ก็ช่วยไป (หัวเราะ) รับรองได้ว่าขึ้นมาโดนซ้ำแน่ (หัวเราะ) อีต่อนลงๆ ไปก่อน ขึ้นมาขอสักภาคเถอะ (หัวเราะ) ทำให้เสียชื่อหมด

❖ **ถาม :** แล้วไม่มีสิทธิ์หนีลงมาเองได้เลยหรือครับ ?

ตอบ : ไม่ได้เลย มันเป็นการฝืนกฎของกรรม บรรดาผู้ที่มีความเป็นทิพย์อยู่ในระดับนั้นมีความดีสูงระดับนั้นเขาจะไม่ฝืนกัน มีอะไรก็ว่ากันตามกฎตามระเบียบ เปิดช่องให้ขนาดนั้นแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าเขาว่าเราจึงหมาเกิดก็อย่าไปโกรธเขาเนะมันจริง ๆ หมามันจะเกิดก็แย่งโคคว้ามันซะงั้นล่ะ

❖ **ถาม :** คุณหิสวิชัยสูตรนี้เกี่ยวกับอะไรครับ ?

ตอบ : เกี่ยวกับ พระพุทธเจ้าท่านสอนว่าจะต้องทำอะไร แล้วก็ตัดสินใจทำตาม **สุทธสึลลังคามาทยะ** - รักษาศีลให้บริสุทธิ์นะ **ธัมมังสุจริตังจเร** - ปฏิบัติในธรรมะชั้นสุจริตเอาไว้ สอนง่ายจะตายไป ในความเป็นทิพย์ของเทวดาเท่ากับมนุษย์ที่เป็นอุคคมฤตัญญู- ฟังหัวข้อก็เข้าใจแล้ว

ว่าต้องทำอะไร ท่านตัดสินใจว่า “เราทำตาม” เคี้ยวมัน ก็เป็นเคี้ยวมันเลย สมัยหลังมานี้เขาก็เคยใช้**อุณหิสวิชัยสูตร**เป็นคาถาต่ออายุ เพราะเห็นวามขนาดหมคอายุแล้วมีภูธฤทลที่เทพบุตรยังรอมมาได้ ถ้าเขามอบว่า “**สวดก่อนาม**” รับท่องบทนี้ได้ต้องใช้แน่ๆ เลย เคยได้ยินไหม ? โบราณเขาฉลาดตั้งแต่เกิดยันตายเขาผูกพันเราไว้กับพระตลอด ขนาดใกล้ตายยังให้จิตเกาะพระด้วยการเอาไปสวดต่ออายุ **สวดก่อนาม** ในสมัยนี้มันว่าโบราณโง่ สู้โบราณไม่ได้สักราย ตัวอย่างชัดๆ ก็หลวงตานา หลวงตานา อยู่วัดท่าซุง สมัยก่อนวัดท่าซุงเขาจะมีอยู่ ๒ องค์ คือ หลวงตาม่องกับหลวงตานา แล้วก็มีหลวงพี่โอ หลวงพี่ท๊อป หลวงพี่นันต์ สมัยนั้นถ้าใครเขาจะนิมนต์พระเขาจะเอาหลวงตาม่อง หลวงตานา หลวงพี่โอ หลวงพี่ท๊อป เขาจะว่ามาอย่างนี้เลยก็ต้องจัดไปให้ หลวงตานานี้แกสวดปาติโมกข์ โอ้โฮ คล่องปาติโมกข์มากเลยนะ แล้วเวลาแกสวดนี่ถ้าหากว่าสมาธิไม่ดีนี่หัวเราะกันโบสถ์แตก ท่าทางของแกยังกับนักแสดง บางทีก็กระหู่เสียงชะ **จัดตุก จัดตุก ปัญจัก จัดตุก ฉักจัดตุก ปรมังคุณหิ ฯลฯ** (หัวเราะ) เขาเล่นของเขาสนุก แต่ว่าไอ้กุศลตัวนี้มันกลับช่วยได้ หลวงตานาแกฟาดเกล้าทุกวันนั้นแหละ แต่คนไม่รู้

❖ **ถาม :** กินเหล้า เป็นพระเนี่ยนะครับ ?

ตอบ : ใช่ ไส้ในโอเลี้ยง เย็นๆ แกกั้เล่นกาแพเย็นหรือโอเลี้ยงของแกหน้าแดง

❖ **ถาม :** หลวงพ่อก็ต้องรู้ดีครับ ?

ตอบ : รู้อยู่ แต่ว่าถ้าไปห้ามแล้วเขาโกรธหลวงพ่อมันจะหนักกว่านั้นอีก อีกอย่างหนึ่งคือ เรื่องของพระอย่างหลวงพ่อดงท่านไม่ยุ่งกับ

จริยาของคนอื่นอยู่แล้ว ก็ปล่อยเขา ปรากฏก่อนตายเขาป่วยหนักลูกหลานเขาไปรักษาเห็นว่ารักษาไม่ไหวก็เขาไปบ้าน คือจะจะให้ตายที่บ้าน เขาพระไปสวดค้อนาม หลวงตานาแกฟังพระสวดน้าคาไหล คงจะพิจารณาดูแล้วว่าไม่น่าเลยอะไรที่ต่างๆ มาใช่ไหม ? มันบกพร่องในศีล แต่ว่าจิตของแณเกาะพระ ตายตอนนั้นเลยรอดไป หลวงพ่อบอกว่าถ้าไม่ได้อาณิสต์ปาติโมกข์ที่สงเคราะห์พระสวดรวมอยู่ไม่รอดนะ อาณิสต์ปาติโมกข์ช่วยได้

❖ **ถาม :** แถทำยังไงล่ะครับที่สงเคราะห์พระอื่น ?

ตอบ : ปาติโมกข์ก็คือการทวนศีลพระ ทวนศีล เขาจะสวดไปที่ละบท เรียกว่าอุเทศน์หนึ่งๆ พอจบแต่ละอุเทศน์ก็จะถามเป็นภาษาบาลีใครแปลออกนี่แจ้งหรือหยาตทุกรายนะ “**คัตถา ยัสมันเต ปุณฺณามิ กัจจิตฺตอะ ปริสุทฺธา?**” เราขอถามว่าสิกขาบททั้งหลายเหล่านี้มีบริสุทธิแล้วหรือ “**ทุติยัมปิ ปุณฺณามิ กัจจิตฺตอะ ปริสุทฺธา?**” ขอถามเป็นวาระที่สองว่าเธอบริสุทธิแล้วแม่หรือ “**คตฺติยัมปิ ปุณฺณามิ กัจจิตฺตอะ ปริสุทฺธา?**” ขอถามเป็นวาระที่สามว่าเธอบริสุทธิแล้วแม่หรือ ไ้คนที่ทวนศีลตัวเองอยู่จะรู้เลยว่าตัวเองศีลขาดหรือเปล่า เขาถึงได้มีข้อแนะนำว่าก่อนจะลงปาติโมกข์ควรจะปลงอาบัติกันซะก่อน แสดงอาบัติเพื่อให้ศีลบริสุทธิก่อน แต่ที่แสดงอาบัติได้มันได้แต่ศีลเล็กๆ ใจ คีลใหญ่ๆ อย่างปาราชิกนี่โดนขาดความเป็นพระไปเลย สังฆาทิเสสนี่โดนขาดความเป็นพระชั่วคราวจนกว่าจะได้รับโทษตามนั้นก่อน โคนกกับบริเวณ เขาเรียกอยู่ปริวาส ปัจจุบันนี้ไม่รู้ว่ามีใครมันไปเป่าหูพระจนคนเขาเชื่อว่าทำบุญกับพระอยู่ปริวาสจะได้บุญมากเป็นพิเศษ ความจริงทำบุญกับแฉะดีกว่า ถ้าแฉะคือบริสุทธิใช่ไหม ?

❖ **ถาม :** หลวงพ่อเคยเล่า ผมจำได้ หนังสือหลวงพ่อบอกว่าถ้าฝึกแค่สังฆาทิเสสท่านก็นับว่าขาดแล้วไม่ใช่หรือครับ ?

ตอบ : ขาดแล้ว ขาดจากความเป็นพระ ต้องอยู่ชดใช้กรรม เราปิดบังไว้นานเท่าไร โคนกกับบริเวณอยู่มานานเท่านั้น แล้วใช้อีก ๖ คีน ถ้าบอกเดี๋ยวนั้นเลยก็อยู่ ๖ คีน เสร็จแล้วต้องให้พระ ๒๐ รูป สวดถึงความเป็นพระให้ถึงกลับเป็นพระอีกทีหนึ่ง คราวนี้บรรดาพวกนักเรียนนักศึกษาท่านก็ฟาดข้าวเย็นแล้วปลงอาบัติกัน เขาถือว่ามีนแสดงคืนได้ ไ้มันช่วยอยู่ทุกวันแหละ

❖ **ถาม :** ถ้าฟังอย่างนี้แสดงว่าพระที่ปาราชิกก็ไม่ใช่ที่ท่านตายแล้วจะต้องลงนรก ?

ตอบ : ไม่ใช่ เพราะว่าปาราชิกนี่ปิดมรรคผลแต่ไม่ปิดสวรรค์ ปิดมรรคผลหมายความว่าท่านจะเข้าถึงความเป็นพระอธิยเจ้าตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไปไม่ได้ แต่ไม่ได้ปิดสวรรค์ถ้าหากว่าล่วงโดยไม่ได้เจตนาตั้งหน้าตั้งตาทำความดี ท่าน คือ ภาวนา ถ้าจิตมันเกาะมันคงยังมีโอกาสขึ้นข้างบนได้ แต่ว่าเรื่องของมรรคผลนี่ต้องรอชาติใหม่ก่อน มันไม่เหมือนกับไ้ อนันตริยกรรม มาพ่อฆ่าแม่ มาพระอรหันต์ ทำร้ายพระพุทธเจ้าถึงห้อยพระโลหิต ทำสังฆเภทคืออยู่สงฆ์ให้แตกกัน ถ้าพวกนี้มันจะปิดมรรคผล ปิดสวรรค์ หมดเลย ลงอบายภูมิอย่างเดียว หลวงพ่อท่านเคยแนะนำว่าถ้ารู้ตัวว่าโดน แก้ไขไม่ได้แล้วอย่างปาราชิกเนี่ยนะ ให้มุ่งขวามขวามอยู่กับวัดเลย อยู่รับใช้พระ ทำงานเพื่อสงฆ์ทุกอย่าง ชนิดที่ว่าไม่ต้องย่อท้อ แล้วมีเวลาว่างก็เจริญกรรมฐานภาวนาของเรา โอกาสรอดยังมี ถ้าไม่อย่างนั้นแล้ว ส่วนใหญ่แล้วโทษมันหนักจะถึงแต่

ลงคำ คือ ไข่เรื่องปาราชิกขาดความเป็นพระไปเลยไม่ว่ากัน แต่ว่า...สังฆาติเสส-ขาดความเป็นพระชั่วคราว ถ้าหากว่าเราไปปกปิดเอาไว้ ไปอยู่ร่วมกัน ร่วมนอน ร่วมสังฆกรรม ทำให้พระอื่นเขาลำบากไปด้วย สังฆกรรมมันไม่มีวิธีที่ดีทำไปเท่าไรไม่มีผลโทษมันจะทับซ้อนขึ้นไปเรื่อยๆ ตามวาระและเวลา โดยเฉพาะมีอยู่ครั้งหนึ่งหลวงพ่อบอกว่าพวก **โคธนาบัตติสังฆาติเสสนี้** ใตยศาสตร์พวกอมเพลมพคัมหมชอบ ลมเพ ลมพคัมหมคือว่า พอดันเสาร์หรือวันอังคารพวกบวราหาบอใตยศาสตร์ที่ รัทธาวิชาเขาจะต้องปล่อยของๆ เขาออกไป ถ้าไม่ปล่อยแล้วมันทงคหิต ปล่อยออกไปชะครั้งหนึ่ง พวกโคธนาบัตติสังฆาติเสสท่านบอกว่ามัน เหมือนกับแม่เหล็กดูดเศษเหล็กนะ จึงเข้าใจเลยนะ ไข่ของคนอื่นนี่ต้อง คองคกกุศตขาดจริงๆ เป็นช่วงอุปมากรรมเข้าอะไรอย่างนี้ถึงจะโคธ แต่ สังฆาติเสส นี้โอกาสโคธเต็มๆ เลย

❖ **ถาม :** อย่างทุกวันนี้ จะว่าไปแล้วเกือบจะไม่เป็นพระกันทั้งประเทศ อยู่แล้วนะ แล้วอย่างนี้เวลาไปทำบุญหรือต้องออกไปทำสังฆกรรมข้างนอก ทำบุญขึ้นบ้านใหม่อะไรอย่างนี้ คนที่เขานิมนต์พระซึ่งตอนนี้ไม่ใช่พระแล้ว เนี่ยได้านิสงส์ของการทำบุญครบไหมครับ ?

ตอบ : ถ้าตั้งใจเป็นสังฆทานได้ครบ

❖ **ถาม :** ไม่ว่าคนนั้นจะเป็นพระหรือเปล่า ?

ตอบ : ไข่ จะชั่วขนาดไหนก็ตาม เพราะว่าสังฆะนี่หมายถึงหมู่สงฆ์ มีพระพุทธรเจ้าเป็นประธานตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบันนี้ แต่ว่าตัวของ เราเองถ้าหากว่ามีความผิด ปฏิบัติดีไม่ได้ นำทานที่เขาเจตนาให้โดย บริสุทธิไปกินไปใช้นี่มันมีแต่จะหนักไปทุกวัน หลวงพ่อบอกว่ากลิ่น

ก่อนเหล็กเผาแดงๆ ชะยังตึกว่า มันทรมาณแล้วตายในยกเดียว แต่ถ้า เราอยู่ทำชั้วนี้มันตกนรกไม่รู้จบ

❖ **ถาม :** แล้วเรื่องอย่างนี้ระหว่างเพื่อนพระด้วยกัน ถ้าองค์หนึ่งขาด จากความเป็นพระด้วยสังฆาติเสส ไข่ที่เหลือก็มาร่วมสังฆกรรมกันนี้ เขาก็ยังไม่ผิดอะไรครับ เพราะถ้าเข้าไปร่วมสังฆกรรมกันยังงั้นมันก็ไม่ได้ อยู่แล้ว

ตอบ : เป็นอันว่าสังฆกรรมอันนั้นไม่เป็นสังฆกรรมตั้งแต่แรกแล้ว มันต่างคนต่างผิดทั้งหมด

❖ **ถาม :** แต่อย่างนั้นก็ยังผิดน้อย ไข่หรือเปล่าครับหลวงพี่ ?

ตอบ : ไข่ ถ้าหากว่าส่วนอื่นบริสุทธิ์ แต่ตัวของเราเองแยกอยู่คน เดียวนี้โทษหนักเลย

❖ **ถาม :** ผมทวนนึกไปตอนที่ผมบวชแล้วเราก็เคยทำไม่ได้ ไข่ อย่างนี้ ค่อยยังชั่วหน่อยครับ

ตอบ : (หัวเราะ) ไข่ใช้แจ๊คไม่ได้ ไข่แจ๊คเขาเป็นเด็กที่ศูนย์ต้นน้ำ เขา บวช ตอนเล็กแล้วเขาเอารูปมาให้ดู มันกำลังนั่งไข่มสมาธิกลางคืนแล้ว คนเขาถ่ายรูปไว้ ถามว่า “ทำไมเสียงกินข้าวเย็น ?” “ผมทนไม่ไหวครับ ผมอดได้แค่ ๗ วันเอง เขากินกันทั้งวัดเลยต้องกินกับเขามั่ง”

❖ **ถาม :** อย่างนี้ก็ขาดความเป็นพระกันทั้งวัดเลยสิครับ ?

ตอบ : มันคิดขาด ถ้าหากไม่ได้ทำความชั่วอื่น ถ้าขาดความเป็นพระ มันต้องอาบัติใหญ่แต่อันนี้เรียกว่าไม่ใช่พระแล้ว มันเจตนาอวดคือ ถูกสาห์ อกได้ตั้ง ๗ วันนะ บวช ๒๘ วัน เหลืออีก ๒๑ วันมันอดไม่ได้

❖ **ถาม :** เหมือนความดีที่ต้องลงหนักๆ ?

ตอบ : ใช้รายนี้จริงๆ แล้วดวงมันเซง นิมนต์เราไปเทศน์ตอนบ่ายโมง รอนจ่าย ๒ ครั้งยังไม่ได้เทศน์เลยลาโยมกลับ มันมัวแต่ไปโห่ไปแห่กัน ที่ละบ้านๆ ตาญาติ ตาพี่ ตาน้อง ไม่รักษาเวลา ใช้ของเราๆ ก็นัดโยม เอาไว้เวลาถัดไป ใครจะไปรอมันได้ เขานิมนต์เราเทศน์บ่ายโมงนะ ฎีกา บอกชัศเจนเลย ป้าย ๒ ครั้ง ยังไม่ได้เทศน์เลยลาโยมกลับอบรมกันเอง ก็แล้วกัน มันเลยออกมาสภาพนั้นแล้วออกได้ ๗ วัน ถ้าหากเราอบรม ด้วยอาจาจะได้สัก ๘ วัน (หัวเราะ) อย่างน้อยมันก็ยังดีขึ้นมาอีกวันหนึ่ง

❖ ถาม : อาบัติปาราชิกนี้มีอะไรบ้างครับ ?

ตอบ : ปาราชิก มี เสพย์เมถุน คือ ร่วมเพศ ไม่ว่าจะคน จะสัตว์ จะซากศพ ไม่ได้ทั้งนั้น โห้..สมัยก่อนเขาหัวหมอกว่าเราเยอะ พอห้าม เขาก็ออกไปเรื่อย ตะแบงข้างไปเรื่อยๆ สุดท้ายว่าห้ามของค์กำเนิด คือ อวัยวะเพศ เขาก็ออกไปทางอื่น ขนาดซากศพเป็นแมลงก็แทนได้ เขาไปของเขาเรื่อย ถ้าหากว่าพระพุทธเจ้าบัญญัติศีลห้ามไว้เสียตั้งแต่แรก คนจะไม่เชื่อว่ามันจะตะแบงข้างได้ถึงขนาดนั้น คราวนี้ท่านก็เลยค่อยๆ ห้ามไปที่ละข้อ เซึ่งมีบัญญัติทำซ้ำก็มีบัญญัติเพิ่มเติมเหมือนกัน คน เขาทักหัวงมาหลายคนแล้วเรื่องพระพุทธเจ้าเป็นสัตัพัญญูรู้ทุกอย่างทำไม ไม่บัญญัติกันไว้ก่อน ถ้าบัญญัติกันไว้ก่อนใครมันจะไปเชื่อว่ามันจะไม่ได้ ถึงขนาดนั้น ก็มีเสพย์เมถุน, ลักของเขาราคาตั้งแต่ ๕ มาชกขึ้นไป, **ฆ่ามนุษย์ให้ตาย** ฆ่าสัตว์นี้ไม่โคนปาราชิกนะโคนอาบัติปาจิตตีย์ โคนเขา ถว่า, **อวดอุตริมหุสสธรรมที่ไม่มีในตน** ตัวนี้ท่านระบุไว้เลยว่า เป็น ฉาน เป็นวิโมกข์ เป็นวิมุติ เป็นอะไรพวกนี้ สมาริสมาบติ ถ้าไม่มี..ปรับ

❖ ถาม : เอ..แล้วฆ่าสัตว์นี้นับสัตว์ใหญ่หรือสัตว์เล็กครับ

ตอบ : สัตว์ใหญ่ สัตว์เล็กอะไรก็ตามปรับ เพราะว่าเป็นสัตว์เทรัจฉาน แต่ว่าถ้าเป็นมนุษย์โอกาสบรรลุมรรณของเขามี โคนปาราชิกไปเลย

❖ ถาม : ถ้าเป็นสัตว์เทรัจฉานไม่มีสิทธิ

ตอบ : เข้าถึงไตรสรณคมน์ได้ แต่ว่าบรรลุมรรณไม่ได้ ปาราชิก ๔ ข้อ นี้ของภิกษุนะ ถ้าภิกษุณี ๘ ข้อ ภิกษุจับต้องกายหญิงด้วยจิตกำหนด อย่างเดิมคำว่าจิตกำหนดนะ ต้องอาบัติสังฆาทิเสส แต่ภิกษุณีจับต้องกาย เด็กชายแม้แรกเกิดในวันนั้นมีจิตกำหนดหรือไม่ก็ตามโคนปาราชิกขาด ความเป็นภิกษุณีไปเลย

❖ ถาม : แล้วถ้าเห็นเด็กตกจากที่สูงแล้วตกใจกลัวเด็กจะเป็นอะไร ?

ตอบ : ก็ต้องยอม คือ ช่วยเด็กได้แต่ตัวเองต้องลืง

❖ ถาม : ทำไมละ ? ก็จิตใจไม่ได้มีอะไร

ตอบ : ใช่ แต่ถ้าไม่ห้ามเอาไว้ขนาดนั้นมันจะละยิ่งกว่านี้ พระพุทธ เจ้าท่านรู้ว่า **ที่ไหนก็ตามที่ผู้หญิงกับผู้ชายอยู่ด้วยกันโอกาสที่ พรหมจรรย์จะทรงตัวได้มันน้อยเหลือเกิน** มีน้อยมาก ก็เลยต้องห้ามเอาไว้หนักๆ ไว้ก่อน ต้องชมกำลังใจว่าพระนางปชายตีโคตมิ พระน้านาง ต้องเรียกพระมาคุจฉาใช้ไหม ? กำลังใจท่านเหลือเกินจริงๆ ท่านตั้งใจ จะบวชให้รับศุกรกรรม ๘ ประการ เป็นเราไต่ยืนก็ถอยกรุกแล้วใช้ไหม แต่ ว่าท่านเอา ขอให้ได้บวชเท่านั้นแหละ เสร็จแล้วยังยากถึงขนาดว่าต้อง เป็นสิกขมานาก่อน ๒ ปี ถึงขณะก็เหมือนเป็นสามเณรผู้หญิงนั่นแหละ รักษาสิกขาบทให้เคร่งครัดภายใน ๒ ปี ถ้าไม่ขาดเลยถึงอนุญาตให้บวช เมื่อบวชในสำนักภิกษุณีแล้วต้องมาปฏิบัติในสำนักภิกษุอีก แต่ที่ว่าภิกษุณี ขาดลงเพราะว่าช่วงหลังๆ นี้บางที่สิกขมานายังไม่ครบ ๒ ปี อุปัชฌาย์

ตายแล้ว มันก็เลยค่อยๆ ชาติไปๆ จนกระทั่งไม่มี ปัจจุบันมหายานเขา
ว่าของเขายังมีอยู่ ปัจจุบันประเทศไทยที่ยังมีภิกษุณีอยู่ ๑ องค์ คือ แม่
เลี้ยงเจ้าลูกเทศ อุตสาหิไปบวชยีนโนนแ่นะ อินเดียหรือว่าลังกาที่ไม่รู้

❖ **ถาม :** ถ้านับตามจริงนี้มีไหมครับ ?

ตอบ : ไม่มี

❖ **ถาม :** อย่างนี้เวลาเขาทำอะไรนี้เขาได้บุญ มันเหมือนกับเราบอก
เราเอาใจเป็นตัวตั้งขึ้นใหม่ครับ ในเมื่อใจเราบอกว่าเราเป็นภิกษุณีแล้ว
ถือว่าเราเป็นภิกษุณีไหมครับ ?

ตอบ : ไม่เป็น

❖ **ถาม :** อย่างนี้ผู้หญิงที่เป็นเพศที่โคร้ายสิครับ ?

ตอบ : เรียกว่าโคร้ายก็ได้นะ แต่จริงๆ แล้วน่าจะโครคิมมากกว่า
เป็นภราวาสมันทำงานง่ายกว่าพระเยอะ จะไปแบกศีล ๓๑๑ ข้อ หรือจะเอา
๕ ข้อดี ใช้ถนนมันมีรู ๕ รู เดินไปหลบซ้ายหลบขวามันก็พอพ้นนะ
ใช้ ๓๐๐ กว่ารูนี้เดี่ยวที่วิ่งแฉกจนได้ ก็เลือกเอา

❖ **ถาม :** อ้อ อย่างพระโสคาบันก็แค่ศีลห้าบริสุทธิใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ใช่ อยากทำของยากเมื่อสำเร็จอาจจะตั้ง (หัวเราะ) ๓๑๑ เยอะ
กว่าพระ พระ ๒๒๒๗ ต้องไปอยู่ในภิกษุณีวิภังคิในพระไตรปิฎก โหแต่ละ
ข้ออ่านแล้วสะอึก ไม่มีผ้ารัดอกออกจากภูมิได้ เข้าไปยังสำนักของท่าน
ใช้คำว่า สำนักของมนุษย์ คือ เข้าไปอยู่ในเขตบ้านคนไม่ได้ กระทั่งการ
แต่งเนื้อแต่งตัวยังบังคับไว้หมดเลย

❖ **ถาม :** อ้าว แล้วถ้าเกิดที่มีอยู่นี้ชีวิตทำยังไงครับ ?

ตอบ : เขาต้องหาคบก่อน หาคบก่อนถึงบวชได้ ถ้าบวชได้

อยู่ในอาวาสที่ปราศจากภิกษุไม่ได้ แต่อยู่ร่วมกับภิกษุไม่ได้ เพราะฉะนั้น
ก็ต้องอยู่ในเขตอาวาส คือ ในบริเวณวัด อาจจะเป็นมุมใดมุมหนึ่งที่กัน
เขตให้ต่างหากไป เพราะว่าสมัยก่อนพวกโจรพวกปล้นเยอะ บางทีก็โดน
เขาปล้น โคนเขามา โคนเขามชขึ้น

❖ **ถาม :** แล้วในสมัยนั้นมีพระภิกษุณีที่เป็นปฏิสัมภิทาญาณไหมครับ ?

ตอบ : บานเบิกเลย (หัวเราะ) จะเอาสักเท่าไรล่ะ **พระนางเจมาเถรี**
นี่เป็นอัครสาวิกานะ เลิศทางปัญญา **พระนางอุบลวรรณาเถรี**เลิศทางมี
ฤทธิ์ มีเหมือนกัน เป็นอัครสาวิกาเหมือนกัน มีมหาสาวิกาเหมือนกัน มี
อยู่หลายต่อหลายองค์ สมัยโน้นเขาเป็นกันง่ายเพราะเขาฉลาด สมัยของ
เราเป็นยากเพราะเราฉลาดกว่า

❖ **ถาม :** ยังติดอยู่ตรงภิกษุณีครับ ทั้งๆ ที่ตั้งใจทำดี ?

ตอบ : ภิกษุณีไม่มีปัญหา แต่ถ้าภิกษุณีโดนแน่เลย ผู้หญิงคนน้ำขุ่นได้
ช่วยได้ แต่ต้องจิตไม่กำหนัดนะ แต่ภิกษุณีไม่มีจิตกำหนัดก็โดนเลย

❖ **ถาม :** ทั้งๆ ที่เห็นคนจะตายต่อหน้า ?

ตอบ : ตายต่อหน้า ? ถ้าจะให้ดีก็ต้องยอมขาดจากความเป็นภิกษุณี

❖ **ถาม :** อย่างนี้ผมว่าเป็นพระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณง่ายสุด

ตอบ : คัดบั้งเดียว (หัวเราะ) ของท่าน ท่านเจตนาบอกแล้วว่าหากว่า
ในศาสนานี้มีภิกษุณีอยู่จะตั้งได้ไม่ถึง ๕,๐๐๐ ปี ก็ใช้ปัจจุบันนี้อยู่
นอกวัดมันยังลากเข้าไปในวัดจนเป็นข่าวเป็นคราวกันตั้งเท่าไรต่อ
เท่าไร จนถูกโคแล้วเป็นแถว อยู่ในวัดด้วยกันมันไม่ง่ายกว่ารี ? เป็น
ยังโง่ฟุ้งแล้ว อยู่ในบ้านเขายังลากเข้าวัดไปได้หรือไม่ที่ออกจากวัดไปหา

❖ **ถาม :** แล้วอย่างพระที่แต่งตัวเป็นนายทหารล่ะครับ ?

ตอบ : ปรับธามัตติทุกกฎ ทำตัวเสียนแบบฆราวาส แต่อิศราวณีของมันๆ แด่งไปเพื่อหลอกชาวบ้านเขา ปรับได้ซึกหลายชั้นเลย โดยเฉพาะแด่งไป อวดเมียอย่างนี้ ไข่มี่เมียนี้มันขาดความเป็นพระไปแล้ว

❖ **ถาม :** แต่ถ้าที่ห้าเพื่อตัวเองให้คนเลื่อมใสเข้าวัดก็ได้ทั้งบุญและบาป ไปในคราวเดียวกันใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ท่านเปรียบเอาไว้ว่า ทำร้อยได้บุญตสิ่งนี้ **นี่หลวงพ่อดโต** วัตรระฆังท่านเปรียบไว้เอง คือ ขาคทุไป ๙๙ บาท สามตสิ่ง

❖ **ถาม :** ทำไมท่านถึงเปรียบไว้อย่างนั้นล่ะครับ หลวงพ่อดโตท่านไป เจตตออย่างอะไรหรือครับ ?

ตอบ : ตัวอย่างของยายแพ่ง เคยได้ยินชื่อวัดใหม่ยายแพ่งไหม ? ปัจจุบันนี้ชื่อ**วัดคณิกามผล** ยายแพ่งแกเป็นแม่แล้ว เปิดช่อง รวยขึ้นมาแก ก็เคยเอาเงินไปสร้างวัด แล้วนิมนต์หลวงพ่อดโต วัตรระฆังไปเทศน์ หลวงพ่อดโตวัตรระฆังท่านก็เคยบอกว่าการทำบุญจากบาปได้ไม่ถึงเพียง (หัวเราะ) เพราะ ว่าเงินมันไม่ได้มาโดยบริสุทธิ์ **วัตถุประสงค์ต้องบริสุทธิ์ เจตนาในการทำ บริสุทธิ์ ผู้ให้บริสุทธิ์ ผู้รับบริสุทธิ์** ถึงจะสามันตสิ่งเต็ม ไข่มี่นั้นมันมา ไม่ดีตั้งแต่แรกแล้ว แต่ก็ยังดีที่เขาอุทิศส่าห์ไปสร้างวัด

❖ **ถาม :** ถึงแม้ว่าหากิน ใช้ร่างกายเรา เราก็หากินปกติไม่ใช่หรือครับ ?

ตอบ : ปกติ แต่ปกติของเขานี้ต้องดูด้วยว่าของเขาเองเจตนาโดยตัว เขาหรือเปล่า ส่วนใหญ่มันโดนมังคัมปะละสิ **ถ้าเจตนาประกาศตัวรัลจน นี้คุณไปเที่ยวได้สบายคือไม่ขาด** เขาประกาศตัวเป็นของกลางอยู่แล้ว ไม่ได้เป็นสมบัติของคนใดคนหนึ่ง แต่ถ้าหากว่าเป็นสมบัติของคนใดคนหนึ่งยังมีพ้อ มีแม่ มีสามี มีพี่ มีน้อง อะไรๆอยู่อย่างนี้ล่วงเมื่อไหร่เรา

คิดขาดเมื่อนั้น

❖ **ถาม :** แสดงว่าโดนตอถวงมา แล้วถ้าพ่อแม่เขาขอมล่ะครับ พวก ตกเดี่ยวอย่างนี้

ตอบ : ใช้อย่างนั้นมันก็ต้องดูด้วยนะ **ตัวเขาเองเต็มใจหรือเปล่า มัน ยากเต็มทีที่จะมีใครเต็มใจ** ถ้าคนทำใจได้ขนาดนั้นมันต้องหน้าทนขนาด

❖ **ถาม :** ท่านหมอลือวณะครับ ท่านมีน้องสาวเป็นโสเภณีใช่ไหมครับ ?

ตอบ : แต่องค์นั้นเป็นพระโสคาบันนะ

❖ **ถาม :** ผมงงตรงที่ ในเมื่อฐานะทางบ้านก็ร่ำรวยขนาดนั้นนะทำไม ต้องไปเป็นด้วย

ตอบ : สมัยก่อนนั้นเขาได้รับการยกย่องพอๆ กับนางสาวไทยสมัย เขาเรียก **นครโสเภณี** แปลว่า ทำให้เมืองนี้งาม เป็นชื่อเสียง เป็นเกียรติยศ ของประเทศชาติเลย

❖ **ถาม :** แต่ก็คือต้องมีหน้าที่ไปนอน ?

ตอบ : มีหน้าที่ปฏิบัติดูแลอะไรก็ตามที่แขกเขาต้องการ แต่แหม คำตัวแพ่งหุดับเลย มีอยู่ท่านหนึ่งชื่อ**นางอัมมทากาสี** เมืองกาสิที่เป็นเมืองที่ ทอผ้าได้สวยงาม ผ้าจากเมืองกาสิราคาจะแพงเป็นพิเศษ เพราะฉะนั้นจะ เก็บภาษีจากเมืองนี้ได้มหาศาล **นางอัมมทากาสี**นี้ค่าตัวของแกครึ่งเมือง เท่ากับภาษีครึ่งเมือง สมัยนี้ถึงบประมาณแผ่นดินของเราครึ่งหนึ่ง

❖ **ถาม :** อยากทราบว่าพระพุทธเจ้ามีเทวดาอารักขาไหมคะ ?

ตอบ : จะเอาสักกี่แสนล่ะ แหม..ถามมาได้ว่าพระพุทธเจ้ามีเทวดา อารักขาไหม อาตมายังมีตั้งหลายองค์

❖ **ถาม :** ทำอะไรควรจะถูกผู้มีไหมครับ ?

(พายุแองเจลด้า)

ตอบ : ตอนนั้น **คุณสมิท ธรรมสาร** อยู่ คุณสมิทรายงานว่าพายุขึ้นแน่นอน ในหลวงบอกว่าไม่ขึ้นหรือกเชื่อฉันเถอะ พอเขารายงาน ๒ ครั้ง ครั้งที่ ๓ พอพายุมันเลยจกดับคุณสมิทเลิกเชื่อลูกน้องตัวเอง มีอะไรตามในหลวง

❖ **ถาม :** ในหลวงให้ตั้งนกกกระสาตัวหนึ่ง ท่านตั้งชื่อคุณสมิทด้วยหรือครับ ?

ตอบ : นกกกระทุง ท่านพูดเล่นสนุกๆ จริงๆ แล้วบางอย่าง**อ้ามัน** ไม่เกินกฎของกรรมเทวดาก็ช่วยได้ ไข่เรื่องของพายุพะมันเกี่ยวกับนางเมขลา นางเมขลาเขามีหน้าที่รักษาท้องทะเลเกี่ยวกับลมฟ้าอากาศ พอพายุเข้าในหลวงท่านไปขอรังให้ช่วย นางเมขลาท่านบอกว่าท่านไม่แน่ใจเหมือนกันว่าจะฝันได้ไหมแต่จะลองดู ในหลวงเองท่านก็ไม่ได้ประมาทถึงเทวดารับปากแล้ว ท่านก็สั่งพวกกรมประชาสัมพันธ์พระราชพิธีราชประชาสโมสรพวกกองทัพเรือให้เตรียมพร้อมหมด **เรือหลวงจักรีนฤเบศร์**ลอยด้ารอยู่แล้วถ้ามันขึ้นตั้งก็ต้องช่วยเลย

❖ **ถาม :** อย่างนี้ที่หาคิใหญ่แสดงว่าไม่ไหวสิครับ ?

ตอบ : อันนั้นไม่ไหว ถ้าไหวช่วยแล้ว ท่านเองท่านจะบอกเอาไว้ชัดเลยท่านบอกว่าปรากฏว่านางเมขลาท่านเก่งกว่าพายุมันเลยขึ้นฝั่งไม่ได้

❖ **ถาม :** อย่างนี้มันไม่เหมือนกับที่เราผลักดันเราไปให้เขาหรือครับ ?

ตอบ : ไม่ใช่ ถ้าหากว่ากรรมมันจำเป็นต้องรับมันก็แปลว่าต้องรับแก้ไขไม่ได้ ถ้ายังแก้ไขได้ก็แปลว่ามันยังไม่หนักนักไม่เกินวิสัย ภาษาพระหรือภาษาเทวดาเรียกว่าไม่เกินวิสัยยังช่วยได้อยู่

❖ **ถาม :** อ้าว อย่างนี้คนเวียดนามเขาก็เรียกว่าชวยนะสิ ?

ตอบ : ใช้นั้นถึงเวลามันก็ต้องรับของมัน เพราะไม่ทำเอาไว้แล้วใครจะได้ละของแบบนี้ **จะดีจะชั่วก็ตามถ้าไม่ทำเอาไว้มันไม่ได้รับง่าย**ๆ หรือ เดียววันที่ ๔ นี้ก็คอยฟังแล้วกัน วันที่ ๔ ทุกปีๆ เวลาออกมหาสมาคมในหลวงท่านจะพูด ไข่บางเรื่องมันเกินไปคนฟังไม่รู้เรื่องบางที่ ท่านพูดๆ ไปเห็นเขาไม่เข้าใจแน่ท่านก็ต้องออกทะเลไปเลย แต่ถ้าเห็นว่าเป็นคนเข้าใจท่านก็ว่าของท่านไปเรื่อย

❖ **ถาม :** นั่งสัปหงกกันเลยครับ

ตอบ : ไข่พวกนั้นมันน่าจะเป็นใหญ่เป็นโตในแผ่นดินชะเมลาโงंबरดิย ถ้าเป็นเรา ไม่ต้องทำอะไรหรอก แต่ตามในหลวงว่าจะมีพระราชดำริออกไปทางด้านไหนเกี่ยวกับการปกครองประเทศ ไม่ว่าจะเป็ด้านนิติบัญญัติ บริหาร ตุลาการ พอท่านให้พระราชดำรัสลงมาเราก็ทำตามอย่างเดียอ สมัยนี้มันขอเก่ง แข็งกันบรรดิยเลย ผู้คุณสมิทไม่ได้ คุณสมิทนี้ต้องยอมรับว่าฉลาดจริงๆ นะแล้วเขามาจากไหนรู้ไหม ? มาจากกรมไปรษณีย์ โทรเลข โตนย้ายกระเด็นไปเป็นอธิบดีกรมตุศ แต่ฉลาดใช้ได้เลย รายงาน ๒ ครั้งๆ ที่ ๓ เล็กรายงานเลย มีอะไรตามในหลวง

❖ **ถาม :** แล้วนกกกระสาคุณสมิทไม่รู้ยังอยู่หรือเปล่าครับ? ผมจำได้เลย ในหลวงท่านบอกว่าดูนกกกระสาถ้าหันซ้ายแสดงว่าอากาศต้องอย่างนี้หันขวาต้องอย่างนี้ (หัวเราะ)

ตอบ : นกกกระทุง เคยเห็นไหมไข่ที่มันใช้ปากช้อนปลา ไข่ที่ปากเป็นตุ่งๆ นะ

❖ **ถาม :** มันก็คล้ายๆ นกกกระสา ?

ตอบ : ไม่เกี่ยวกับ นกกระสา มันคล้ายๆ นกกระยาง มันยาวๆ ใช้นกกระทงที่มีมันห่านคึๆ นี่เอง ใหญ่กว่าห่านอีก ปากเบือเรอเลย มันใช้ปากมันเป็นสวิงช้อนปลา

❖ **ถาม :** แล้วมันช้อนทันหรือครับ ? ปลา มันไป

ตอบ : มันฉลาดพอที่มันจะรู้จักรวมหมู่สมาชิกกันนะ ถึงเวลาที่ว่ายต้อนปลา มันประเภทแปรขบวนแล้วมันจะเล็งตัวเดียว จำเอาได้เลยนะ พวกเราเหมือนกันนักปฏิบัตินะ ใ้อ์ที่มันเอาดีไม่ได้ทุกวันนี้เพราะมันไม่ได้เล็งกรรมฐานคนเดียว กรรมฐานมันยากกองแรกเท่านั้น ถ้ากองแรกได้กองอื่นเหมือนกันหมดเพียงแต่เปลี่ยนวิธีการหม่นน้อยเดียว กำลังใจเท่ากันหมด นกกระทงก็เหมือนกันอย่าเห็นว่ามันช้านะ มันฉลาดพอถึงเวลาต้อนปลาเข้าฝั่งก็ต่างคนต่างไล่ๆ ไป มันจะเล็งปลาตัวเดียว ใ้อ์ตัวที่มันเล็งเนี่ยรอชยาก ถ้าหลายตัวมันหลายใจไม่ได้กินหรอก ปลา มันเรียกว่า

❖ **ถาม :** ช้าว แล้วหลายๆ ตัวเล็งตัวเดียวกันแล้วใครกินล่ะครับ ?

ตอบ : มันต่างคนต่างมีมุมของมันอยู่ มันจะว่ายแปรขบวนไป ใ้อ์พวกปลานี้เห็นงานกมันก็จะว่ายหนีว่ายไปว่ายมาคิดฝั่งคราวนี้จะทำยังไงละ ก็ต้องหาทางแหวกขบวนไปให้ได้ ใ้อ์ตอนช่วงนั้นก็ตัวใครตัวมัน ก็แบบเดียวกับพวกปลาโลมานะ มันแปลกอยู่อย่างว่าสัตว์เล็ก ถ้าหากว่ารวมฝูงกันอยู่ สัตว์ใหญ่จะไม่กล้าโจมตี พวกปลาโลมาเขาใช้วิธีนี้ทำให้มันแตกขบวน ใ้อ์ตัวไหนแตกขบวนใ้อ์ตัวนั้นตาย **สามัคคีมีสุข แดกสามัคคีเมื่อไหร่ก็ทุกข์ถึงแก่ชีวิต** เคียงวันที่ < ต้องดักฟังให้ได้ หากว่าเขาไม่ถ่ายทอศตก็ฟังคอนข้าว คอนช่วงท่านป่วยหนักคงนึกว่าไม่รอดแล้วมี

อะไรท่านบอกหมด เจอเทวดาอย่างนั้นเจอพระอย่างนี้ว่าไปหมดเลย

❖ **ถาม :** เมื่อ ๒๖-๓๓ วันก่อนนี้ผมฝันว่าท่านสวรรคตครับ

ตอบ : ฝันให้แปลตรงกันข้าม ถ้าฝันว่าคนป่วยหายโอกาสตายเกิน ๙๐ % แต่ถ้าฝันว่าคนป่วยตายโอกาสรอดมากกว่า ๙๐ %

❖ **ถาม :** ฝันมาจากไหนครับ ?

ตอบ : มีหลายอย่างด้วยกัน มันจะเก็บความฟุ้งซ่านกลางวันไปฝันอย่างหนึ่ง เป็นเรื่องของบุญกรรมที่เราทำเอาไว้แสดงเหตุนิमितให้รู้ล่วงหน้าอย่างหนึ่ง เรื่องของเทวดาท่านจะส่งเคราะห์ให้รู้อย่างหนึ่ง แล้วก็ธาตุไม่ปกติคือท้องไส้ไม่ดีอีกอย่างหนึ่ง < แบบ ด้วยกัน เข้าเรียกธาตุวิปริต ใ้อ์พวกนี้ท้องไส้ไม่ดี กินมากไม่ได้ขี้ฝันละเทะไม่เป็นเรื่องเลย อีกอย่างก็กรรมนิमितบุญบาปที่เราทำไว้ในอดีตแสดงเหตุให้รู้ว่าผลอะไรจะเกิดขึ้นจะไม่มีต้นไม่มีปลาย มาเฉยๆ

❖ **ถาม :** คนไม่มีโรคนี้มันไม่มีจริงๆ นะครับ ขนาดแบบตรงเป๊ะยังซื้อไม่ได้เลย

ตอบ : ของเรานี้มันยัง มันต้องกำนันเถา กำนันเถานี่อยู่ยุคหลวงปู่ปาน หลวงปู่อง หลวงปู่ปานเรียกใ้อ์เถากระเพาะยางมันแตกข้าวที่ละกาะมึงแฉะ ท่านบอกกระเพาะมันยึดได้เหมือนยาง มันแหละ กำนันเถาไปหาหลวงปู่จง ขอหวย หลวงปู่จงบอกว่าอย่าเอาเสียให้ไปเอ็งก็ไม่ได้เล่นหรอก กำนันเถาเขาก็ยืนยันหลวงพ่อดมเล่นครับเล่นแน่ หลวงพ่อดมบอกไม่ได้เล่นหรอกอย่าเอาเลยมันก็จะเอาให้ได้ หลวงพ่อดมท่านก็เขียนให้มัน ๓ ตัว มันก็ใส่กระเป๋าลื้อไป วันหวยออกปรากฏว่าไปตรวจโพบไปตูปปรากฏว่าซื้อทุกรายที่ขอมายกเงินของหลวงปู่จง คว่าป็นจะยิงกะบาล

ตัวเองถูกเมียห้ามแทบไม่ทัน คนเราถ้าหากว่าผลของทานบารมีไม่ส่งผล
 ปรากฏนี้ไม่มีหรอก แล้วท่านรู้นี้ พระระดับหลวงปู่จง หลวงปู่
 ปาน นี้ใช้เรื่องของอภิมุขาญาณท่านจะรู้ละเอียดมาก มันจะต้องเป็น
 ทานที่ทำโดยไม่ได้ตั้งใจเอาไว้ คล้ายๆ กับว่าเห็นการบุญการงานอะไร
 ที่มันเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมที่ไหนเราก็ทำมันเดี๋ยวนั้นเลย ถ้าเจตนา
 ทำไว้ไม่ต้องไปรบกวนหรอก เป็นเศรษฐีไปแล้ว

❖ **ถาม :** แล้วอย่างตอนปัจจุบันนี้ตั้งใจไว้เลยว่าเจอที่ไหนเราจะทำ
 อย่างนี้ล่ะครับ มันก็เหมือนว่าเราตั้งใจไว้ก่อนใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ไม่ใช่ คนละอย่างกัน ใ้บุญตั้งใจไว้มันมีการเตรียมการ อัน
 นี้ไปถึงชนเมื่อไหร่ก็ได้เดี๋ยวนั้น

❖ **ถาม :** เดียวนี้ผมก็ทำอย่างนั้นบ่อยนะครับ ไม่เห็นถูกหอยเลย

ตอบ : ชาติก่อนได้ทำไหมล่ะ (หัวเราะ) **ผลของปัจจุบัณมาจากอดีต**
 แต่ว่าอย่าลืมว่าวินาทีข้างหน้าวินาทีนี้มันก็เป็นอดีตแล้วนะ ทำๆ ไว้
 เมื่อพลุดๆ แก่ๆ อาจจะถูกหอยบ่อย

❖ **ถาม :** ถึงตอนนั้นก็ไม่ว่าเขาไปทำอะไรแล้วมัน

ตอบ : เขาไว้ชื่อตะบัน (หัวเราะ) เขาไว้ตะบันน้ำกิน ใช้เรื่องของการ
 ทำแล้วหวังมันชาติตัวอุเบกขา พอชาติตัวอุเบกขาผลมันจะส่งซ้ำ กำถึง
 ใจไม่มันคงจำได้ว่าตัวอุเบกขาต้องมีอยู่ในทุกอารมณ์กรรมฐาน ทานบารมี
 อย่าลืมว่าบารมี ๑๐ ตัวไหนตัวหนึ่งนำขึ้นมาอีก ๘ ตัวมันได้ด้วย
 ตัวท้ายสุดคือตัวอุเบกขาบารมี

❖ **ถาม :** มันเหมือนกับว่าตอนนี้นับรู้แล้วนะครับ เรามั่นใจแล้วว่าทำ
 แล้วเราต้องได้ มันกลายเป็นว่าทุกครั้งที่เราทำปึบเนี่ยเราจะรู้สึกขึ้นมา

เลยว่าเราต้องได้แน่เลย

ตอบ : มันได้แน่ อันนี้ไม่เที่ยงหรอกแต่เมื่อไหร่ล่ะ ?

❖ **ถาม :** ทำยังไงถึงจะรู้ได้ด้วยและอุเบกขาได้ด้วยล่ะครับ ?

ตอบ : ต้องทำให้ได้ถึงระดับนั้น คือ ทำเสร็จเรียบร้อยแล้วรู้ว่าเรา
 มีหน้าที่ทำเขาต้องการเราให้ หลังจากที่เราให้แล้ว เขาจะเอาไปทำอย่าง
 ไรเราไม่เกี่ยว นั่นนะอุเบกขาแน่ๆ แชนก็เมกด้วย

❖ **ถาม :** การที่มีอุเบกขามากไปทำให้เป็นคนไม่ยอมคนหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : มันต้องดู คนที่เข้าถึงธรรมจริงๆ ไม่ใช่เป็นคนไม่ทุกซีไม่ร้อน
 แต่เขารู้ว่าจะโรมันเหมาะมันควรกับวาระกับเวลาอย่างไร โภราณเรียกว่า
 กาละเทศะ เรื่องที่ตื่นนอนไปแล้วไร้ประโยชน์เขาก็กินนอน มันเสียเวลาไปคืนทำไม
 รถชนกันคุมฟังก์กระจายจะเสียเวลาไปเช่นรถเหวาก็โทรเรียกประกันมา
 แล้วก็นอนรอมันสิ อุเบกขา เป็น อุเบกขาที่ประกอบไปด้วยปัญญา ไม่ใช่
 ปล่อยวางแบบลูกศิษย์หลวงพ่อกษา ลูกศิษย์หลวงพ่อกษา เป็นพระศัวยณะ
 โคนลมตีหลังคาฎมิชไปหลังคามุงด้วยแฝก ท่านเองท่านก็ปล่อยมันไป
 เรื่อยแหละ ผมจะตกแตกจะออกก็ช่างกูจะนั่งกรรมฐานของกู หลวงพ่อ
 ขาทนไม่ได้ไปถึงก็ คุ้ม ซ่อมหลังคาสักหน่อยสิ ท่านบอกผมปล่อยวางซะ
 แล้วครับ หลวงพ่อขาบอกที่ใช้ปล่อยวางแบบนี้มันปล่อยวางแบบควาย
 (หัวเราะ) ควายมันตากแดดตากฝนทนกว่าคุณอีก **คนเรามีปัญญามัน
 ต้องแก้ไข แก้ไขให้มันกำลังตัวเอง สั้นกำลังปัญญา สั้นกำลังคน สั้น
 กำลังทรัพย์ ถ้าแก้ไขไม่ได้แล้วค่อยยอมรับว่ามันเป็นกฎของกรรม
 ถ้ายังมีช่องทางให้ดีขึ้นแม้แค่นิดเดียวก็ต้องทำก่อน ใ้ปล่อยวางแบบ
 นั้นเดี๋ยวก็นั่นละ** ควายอึดกว่าเราเยอะเลย

❖ **ถาม :** เมื่อตะกั๊มเล่าให้น้องเขาฟังครบ เรื่องคารา ถ้าเกิดไม่เคยทำบุญอย่างอื่นตกนรกหมด เพราะทำให้คนยึดติดก็รู้สึกเซะ ในเมื่อคารา มันทำสมาธิมาอาชีวะแล้วทำไมต้องไปตกนรกด้วยในเมื่อถ้าเขาไม่ทำเขาก็ไม่มีกิน?

ตอบ : มันเป็นมัจฉาปฏิฐิ คือ สิ่งที่เขาทำมันค้านกับธรรมชาติแท้จริงเพราะว่าสิ่งที่เขาทำมันเป็นมายา มันทำให้คนหลงยึดติดอยู่ สังเกตไหมสะพานางธิดาเข้าไปในตลาคติไม่ดีไม่เจอเปลือกทุเรียนก็ร้องไห้ ข้างเขานั้นนะ คนมันยึดขนาดนั้น พระพุทธเจ้าสอนให้ละ ใช้พวกนี้ทำให้ยึดมันตรงกันข้ามกับสิ่งที่พระพุทธเจ้าสอนเรียกว่ามัจฉาปฏิฐิ โทษของมัจฉาปฏิฐินี้หนักมากนะ อเวจีทีเดียว น่าสงสารมากเลย ในพระไตรปิฎกมีอยู่คือพระตาลปุตคามินีเถระ ท่านเป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงมาก ได้รับการยอมรับมาจากวงการนักแสดงเขาบอกไว้ว่า บุคคลที่สร้างความรื่นเริงให้แก่ผู้อื่นจะได้เป็นสหายของเทวดาชั้นดาวดึงส์ ก็คือว่าจะได้ไปเกิดที่นั่น ภาษาบาลีฟังยากมันต้องแปลเป็นไทยอีกทีหนึ่ง ท่านเองท่านก็ยึดมันในจุดนั้นมา คราวนี้พอไปเปิดการแสดงที่เมืองสาวัตถี ได้ยินมาว่าพระสมณโคตมทราบเรื่องทุกอย่าง ได้โอกาสก็เข้าไปกราบทูลถามพระพุทธเจ้าว่า สิ่งที่ท่านทำให้ท่านได้เกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์จริงไหม พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า ดูก่อน มายาการ อย่าเพิ่งให้เราพยากรณ์เลย ท่านเองก็ถามถึง ๓ วาระ พอถึงครั้งที่ ๓ พระพุทธเจ้าบอกว่าลงอเวจีมหานรก คราวนี้ก็ต้องที่ว่าท่านเชื่อ นิ่งร้องไห้เลยถามว่าทำยังไงถึงจะรอดได้ พระพุทธเจ้าบอกว่าบวชแล้วปฏิบัติ ไม่นานท่านก็เป็นพระอรหันต์รอดไป ถ้าไม่เชื่อก็ชวย คราวนี้มันมีตัวอย่างอยู่ ใช้คาราด้วยรุ่นธรรม์

โทณวนิกนะ ใช้ที่มันตายคุณไปงานศพมันก็ همین ถ่ายหนังสือพิมพ์ออกมาเห็นแล้วตกใจมันทำให้คนคิดได้ขนาดนั้นแล้วใช้คาราเพลงร็อกของญี่ปุ่น มันมากันที่คนแหกกันไปตอนเมืองรถติดบรวิชัยวอยวอดเลย คนคิดมันขนาดไหน แต่มันเป็นการยึดในทางที่ผิด จริงๆ แล้วการปฏิบัติมันต้องปล่อย ยึดเมื่อไหร่ก็อยู่แค่นั้นแหละ

❖ **ถาม :** แต่มันเป็นเรื่องทางโลกนะครับ ไม่มีก็ไม่ได้

ตอบ : ก็มันไม่มีก็ได้ถ้าหากว่าคนเราพอใจมีธรรมะประกอบอยู่แต่บังเอิญว่าคนเรามันไม่สนใจจะหันมาหาธรรมะ มันสนใจแต่ทางค่านโน้นจริงๆ แล้วพวกนี้ น่าสงสารมาก การแสดงแสง สี เสียง อะไรต่างๆ ก็ดีที่มันเกิดขึ้นมาเพื่อกระตุ้นในเรื่องของรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส เหล่านี้มันทำให้ปิติเกิดขึ้นในใจชั่วคราว ทำให้จิตมันฟูขึ้นมา ทำให้รู้สึกว่ามีความสุข แต่มันเป็นความสุขที่เกิดจากการกระตุ้นภายนอก มันไม่เหมือนกับการรักษาศีลเจริญภาวนาที่เป็นความสุข ที่เป็นปิติที่เกิดขึ้นจากภายใน มันอยู่ยั่งยืนกว่าเพราะมันเพาะสร้างขึ้นมาเอง แต่ว่าอันโน้นมันเกิดจากการกระตุ้นภายนอก เมื่อขาดสิ่งกระตุ้นนั้นมันก็ขาดไป พวกนี้ก็จะเกิดอาการทุกข์ขึ้นมา ทุกข์ตรงที่ว่า เซะ ทำไมใช้ความสุขที่เคยมีมันหายไปก็ตะเกียกตะกายไปหาอีก ก็ต้องไปกินเหล้าเมายา ไปเดินรำ ไปเข้าคตบ เข้าบาร์กัน เข้าโรงหนัง ฟังเพลง ไปกรี๊ดกันมันถึงจะมันส์

❖ **ถาม :** พวกนักร้องก็เหมือนกันแหละครับ

ตอบ : เหมือนกันหมด พวกนี้ส่วนใหญ่แล้วทำให้คนยึดติด ถ้าไม่เคยทำบุญอื่นมาในลักษณะที่เรียกว่ากำลังใจทรงตัวนะระ โอภาสรอด

๑๖. จินน้อยเต็มที นำสงสาร

❖ **ถาม :** อย่างนี้พวกนักฟุตบอลมันก็เกี่ยวเนื่องไหมครับ ?

ตอบ : มันก็มีสิทธิ์เหมือนกัน

❖ **ถาม :** อย่างพวกแมนยู ลิเวอร์พูล อารเซน

ตอบ : พวกนี้จริงๆ มันไม่น่าโทษเขาอะไร คนกระยาตันไม่คิด

❖ **ถาม :** เลยพาเขาช่วยไปด้วย

ตอบ : ต้องดูเจตนาของเขา ถ้าเจตนาของเขาคือว่าวางมือแล้วจะมีท่าแปลกๆ อะไรออกมาเพื่อดึงศอกใจคน ใช้นี้เจตนาชัดเลย โทษ ๑๐๐ % แน่ แต่ถ้าหากว่าเป็นอาชีพของตัวเองทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุดคนอื่นจะเป็นอย่างไรเราไม่เกี่ยว นี่โอกาสสอบยังมีเยอะ คราวนี้แบบแรกมันจะเยอะ เป็นแบบแรกซะเกือบหมด

❖ **ถาม :** คายแม่ เดวิด เบคแคม (หัวเราะ) โห ทั้งสามีภรรยาเลย

ตอบ : เขาให้ถึงเวลาที่ไปคู่แล้วกัน ถ้าคนไปติดเขาเองนะจริงๆ แล้วโทษเขาไม่มี แต่ว่าพวกนี้ส่วนใหญ่เจตนาหาจุดเด่นขึ้นมาเพื่อดึงศอกใจ มันช่วยได้เยอะชื่อเสียงของตัวเองก็ได้เงินทองก็มากขึ้น

❖ **ถาม :** คือถ้าถ้าเป็นคาราก็คิดซะว่าเราทำหน้าที่ของเรา

ตอบ : คือทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุดไป แล้วถึงเวลาเรื่องของบุญของบาปของอะไรบาปเราก็จะบุญเราก็ทำให้จิตใจมันเกาะบุญมากกว่าบาปโอกาสสอบมันก็มี

❖ **ถาม :** เขาใจเป็นที่ตั้งหรือครับ ?

ตอบ : ทุกอย่างมันเกิดที่ใจ มโนปุพพังคมาธัมมา-ธรรมทั้งหลายนี่ใจเป็นหัวหน้า, มโนเสกฐา- สูงสุดที่ใจ, มโนมยา- คำเร้าที่ใจ ถ้าใจเรา

บอกว่าจะไม่มันก็ไม่

❖ **ถาม :** ครั้นแล้วคนที่แต่งตัวให้สวยเพื่อที่จะช่วยคนก็บาปสิครับ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วก็คือว่า ถ้าในส่วนของธรรมะแล้วพร้อม อันนี้มันเกี่ยวกับศีลระดับสูงอย่างเช่นศีล ๘ เรื่องของการประดับตกแต่งร่างกายอะไรตนเองนี่ถ้าเจตนาที่จะไปดึงศอกใจคนตรงข้ามมีโทษ แต่ถ้าหากว่าเกี่ยวเงินออกสังคมไม่ได้จึงจำเป็นต้องแต่งตัวตามเขาเจตนาอันนั้นไม่มีอันนี้ไม่เป็นไร

❖ **ถาม :** แต่ว่ามีคนน้อยกว่าคาราโอไคไหมครับ ?

ตอบ : อันนี้น้อยกว่าเยอะ ส่วนของธรรมะมันพร้อมไป แต่คารานั้นถ้าหากเจตนาทำมี โทษหนักเลยเขาเป็นมิชฌาภิกขุทั้งหมด

❖ **ถาม :** ผมนึกถึงพระเอกนางเอกเมืองไทยนี่ก็ล้วนๆ เลย

ตอบ : ส่วนใหญ่บุญบุญนะ

❖ **ถาม :** แล้วอย่างที่เขาแสดงละครสะท้อนสังคมอย่างเจ้ากรรมนายเวรนี่เขาได้กุศลไหมครับ ?

ตอบ : ดูเจตนาของเขาว่าตั้งใจจะสอนคนหรือเปล่า ถ้าเจตนาของเขาตั้งใจจะสอนคนให้เป็นคนดีจริงๆ มันก็ได้ แต่ถ้าหากเขารู้ว่าคนข้างเขาเล่นแล้วเขาทำหน้าที่อันนั้นไปส่วนนี้มันก็น้อยลง ยิ่งเจ้ากรรมนายเวรนี่มากแล้วใหม่ (หัวเราะ) จริงๆ มันน่าจะเห็นอย่างงั้นนะ

❖ **ถาม :** เห็นเป็นตัวเป็นคนเลยนะครับ ?

ตอบ : ทุกคนสามารถเห็นได้เพียงแต่ว่าเขาทอดทิ้งการกระทำอันนั้นเสียเพราะว่าเขากลัวความอดทน ถ้าหากว่ามีความอดทนเพียงพอตั้งใจปฏิบัติมันได้ทุกคนแหละ โอกาสที่มันจะเข็นยากเต็มทีนะไม่มีหรอก

เพราะว่าขนาดเนยยะก็คือประเภทที่ต้องเกี่ยวข้องเช่นกันพระพุทธเจ้าท่าน
ยังบอกอีกว่าโอกาสที่จะเข้าถึงไตรสรณคมน์ของเขาก็มี พอเข้าถึงไตรสรณ
คมน์นี้สวรรค์เปิดโล่งอยู่ตลอดไม่ได้สบายๆ **ปทปรมะนี่ไม่ใช่ใจนะ จลาต
เกินไป** ปทปรมะนี่ภาษาบาลีเขาแปลว่ามากด้วยบทบาท พวกนี้จลาต
เกินไปชอบเถียงงู มั่นแก่ง **ปทปรมะที่บอกว่าสอนไม่ได้นี่ไม่ใช่ใจ** ใจ
หากแต่มันไม่ใช่ใจใคร **ยึดความเห็นตัวเองเป็นใหญ่** ตะแบงข้างหรือไม้ที่
ที่เขาเรียกว่าคนขวางโลกอะไรพวกนั้น มันเลยเข้า เราต้องการแก้หัวมัน
เชื่อมมือเลยหัวทุกที

❖ **ถาม :** อย่างนี้พระโพธิสัตว์บารมีเข้มจะเป็นปทปรมะไหมครับ ?

ตอบ : ก็ไม่แน่เหมือนกันนะ ตัวอย่าง**โคไทยพราหมณ์**ก็ยังอยู่เอง
อยู่ที่นี่ อันนั้นเจตนาของพระพุทธเจ้าเลยเพราะว่ากลัวว่าพระพุทธเจ้ามา
จะเอาบริวารตัวเองไปหมด พระโพธิสัตว์เขาต้องมีบริวาร **โคไทยพราหมณ์
จริงๆ** ก็คือคนไทย **โค-ไทย-ยะ-พราหมณ์ = พราหมณ์คนไทย** ชื่อนายโค
สมัยก่อนเขาไม่มีนามสกุล เขาก็เลยต้องมีฉายาคือท้าย สมัยก่อนเขาใช้
ฉายากันใช้ไหม **ภททियะศากยราช** ก็จะได้รู้ว่า ภททियะที่เป็นราชาของ
เหล่าศากยะเขา เพราะว่าชื่อภททियะเขามีเยอะ **อภุมทกะภททियะ-
ภททियะ** ที่เป็นคนเดีย,คนก่อนนะ เขาบอกเขาไว้ชัดๆ ไม่งั้นชื่อซ้ำกันจะ
แยกไม่ออกกว่าเป็นคนไหน คราวนี้พระพุทธเจ้าเข้าไปประกาศศาสนาใน
เขตนั้น**โคไทยพราหมณ์**เขากลัวว่าจะเอาลูกศิษย์เขาไปหมด เลยไปยื่น
คำเลิกเบียดเบียนคำพระพุทธเจ้าไล่ให้ออกไปจากเขต คายตอนนั้นยังไม่
ลงนรกนะ กลายเป็นหมา เกิดเป็นลูกหมาก่อน เกิดเป็นลูกหมาอยู่ในบ้าน
ตัวเอง พระพุทธเจ้ามาบิณฑบาตมาหาอีก พอมาหาได้ พระพุทธเจ้า

ก็บอกว่า **โคไทยพราหมณ์สมัยเธอ**เป็นคนอยู่ที่ขวางทางตภาคแล้ว
เกิดเป็นหมาแล้วยังจะทำอย่างนี้อีกหรือ **โคไทยพราหมณ์ก็ตกลง** เอ๊ะ
สมณโคตรมรู้ด้วยว่าเราเป็นใคร ก็เลยเสียใจไปนอนซุกของซึ่งถ้าไม่ยอม
กินไม่ยอมอะไร บรรดาคนให้เขาได้ยินเขาก็ไปฟ้องเจ้านาย ไปฟ้อง
สุภมานพที่เป็นลูกของโคไทยพราหมณ์ บอกว่าสมณโคตรมประจาน
ตระกูลนี้ว่าโคไทยพราหมณ์ที่จะต้องเกิดเป็นพรหมแน่ตามความเชื่อของ
เขานะ เกิดเป็นเศรษฐีจน สุภมานพที่เลือกขึ้นหน้าก็จะว่าจะบุกไปช่วย
พระพุทธเจ้าถึงเขตวันเลย พาบบริวารพาอะไรไปพอไปถึงก็ว่า ถ้าหากว่า
พระสมณโคตรมพิศุจน์ไม่ได้ว่าถูกสุนัขตัวนี้เป็นบิดาของเราเราก็จะ
ประจานสมณโคตรมต่อหน้ามหาชน เขาตั้งความคิดไว้เช่นนั้นเลย พอ
ไปถึงพระพุทธเจ้าก็เลยบอกว่า ท่านกล่าวอย่างนั้นจริงๆ เขาอย่างนี้สิ ให้
เอาลูกสุนัขนั้นมาอาบน้ำทำความสะอาดให้ดีหาอาหารให้กินพอเขากิน
อิ่มแล้วกระซิบตรงข้างหูว่า สมบัติอะไรที่พ่อยังไม่ได้ออกแต่ลูกขอให้ช่วย
บอกด้วย **สุภมานพ**ก็เอา ใจเรื่องแค่นี้มันพอทำได้ที่ทำดูถ้าไม่ได้ อย่างนั้น
จริงๆ แล้วค่อยกลับมาค่าใหม่ ก็ไป พอทำอย่างนั้นไปโคไทยพราหมณ์
ได้ยินลูกพูดอย่างนั้นก็ความลับแตกแล้วนะ ก็เลยพาไป ตะกุกดินตรง
ไหน**สุภมานพ**ก็ซุกตรงนั้นได้มาลัยทองคำคั้งแสนหาปณะ ได้ตาคทอง
ราคาตั้งแสนหาปณะ อะไรขึ้นมาบานเบิกเลย **สุภมานพ**ก็ ย้อ พระพุทธเจ้า
ท่านตรัสจริง ก็เลยเลื่อมใสนับถือพระพุทธเจ้าปฏิญาณตนเป็นพุทธมามกะ
แต่โคไทยพราหมณ์เขาใช้คำว่าอกแตกคาย ก็คงหัวใจสลายนะนะ คนอื่น
รู้ความลับตัวเองหมดทั้งๆ ที่คิดว่าพราหมณ์เป็นตระกูลที่สูงมากอย่างไร
ก็ต้องเกิดเป็นพรหมมันกลับไปเกิดเป็นลูกหมาซะได้ **คายในขณะที่จิต**

เสว้าหมองครวญีลงอเวจีไปเลย

❖ **ถาม :** ทดวงพอเคยบอกไว้ไม่ใช่หรือครับว่าหมานี้ไม่มีทางไปต่ำ ?

ตอบ : ท่านบอกว่าส่วนน้อยที่จะไปอย่างนั้น โอกาสที่จะพลาดมันมีแต่น้อยมาก ส่วนใหญ่แล้วก็ไม่แค่นั้น แต่ใช้ส่วนน้อยมันมีอยู่อาจจะเปอร์เซ็นต์เดียว แล้วใช้เปอร์เซ็นต์เดียวนั้นมันตกลงไปให้เห็นชัดๆ ระบุด้วย

❖ **ถาม :** พระพุทธเจ้าท่านเคยพยากรณ์ไว้หรือเปล่าครับว่าโตไทยพราหมณ์เป็นพระโพธิสัตว์ขึ้นไหน

ตอบ : นิยตะโพธิสัตว์แน่นอนด้วยว่าจะตรัสรู้ในภพภพนี้

❖ **ถาม :** ทำไมเรียกภพภพแต่ละครับ ?

ตอบ : ภพภพแปลว่าภพที่มีความเจริญมาก

❖ **ถาม :** ไม่ใช่ ๕ องค์ ใช่ไหมครับ ?

ตอบ : กับที่มีพระพุทธเจ้าจะประกอบไปด้วย **สารกัป** มีพระพุทธเจ้า ๑ องค์ **มัจจกัป** มีพระพุทธเจ้า ๒ องค์ **วรกัป** มีพระพุทธเจ้า ๓ องค์ **สารมัจจกัป** มีพระพุทธเจ้า ๔ องค์ และ **ภทกัป** มีพระพุทธเจ้า ๕ องค์ คราวนี้มันจะมีพวกสุญกัป อันตรายกัป ที่ว่างจากพระพุทธเจ้ามีแต่สิ่งชั่วร้ายอะไรต่างๆ เยอะแยะไปหมดนานๆ ถึงจะมีกัปที่มีพระพุทธเจ้าขึ้นมาทีหนึ่ง แต่ปรากฏว่าช่วงนี้เป็นช่วงที่ฟลุคที่สุดเป็นภทกัป ๒ กัปติดกัน มีพระพุทธเจ้าได้ ๑๐ องค์ ใครเกิดช่วงนี้เฮงที่สุดแล้วก็รวยที่สุด เฮงที่สุดก็คือทำความดีไม่ตั้งอกมากหรือยกขึ้นไปได้แค่สวรรค์นะ พระศรีอาริยมตไตรย์ขึ้นไปตรัสโดยเฉพาะพวกเราอีกในทานคือภาวนาอยู่รับรองว่าตอนนั้นสวรรค์ร้าง ท่านคงกวาดไปเกือบหมด แต่ถ้าพลาดลงนรกนี่เอาแค่ขุมดินๆ เท่านั้นนะ ผ่านไป ๑๐ องค์นี้ยังไม่ทันได้ไต่สรวง เพราะ

ฉะนั้นเฮงที่สุดแล้วก็รวยที่สุดในเวลาเดียวกัน

❖ **ถาม :** อย่างนี้มาเกิดในพุทธศาสนาที่วัดดวงที่สุดเลยสิครับ ?

ตอบ : ก็โดยเฉพาะโตไทยพราหมณ์กับสุภมานพตรีศรัทธิตกัน สุภมานพตรีศรัทธาก่อน สุภมานพจะเป็น **สมเด็จพระพุทธเทวเทพธัมมาธัมพุทธเจ้า** โตไทยพราหมณ์จะเป็น **สมเด็จพระพุทธนรสีธัมมาธัมพุทธเจ้า** พอไปที่หลังถูก ถูกได้ก่อน คำพยากรณ์เขาพยากรณ์แน่นอนอยู่แล้วอาจจะเป็นไปได้ด้วยว่าช่วงนี้ท่านลงกว่าจะขึ้นมาก็เลยไปที่หลังถูกก็ได้

❖ **ถาม :** อย่างนี้ที่ครบ ๑๐ องค์แล้วนี่ครับ พระศรีอาริยมตไตรย์ หลวงปู่ปาน ?

ตอบ : เกิน เขาบอกเอาไว้เกิน แสดงว่าจะต้องมีผู้ที่ลาพุทธภูมิในช่วงนี้อีก พระที่รู้แน่ๆ ก็คือพระยามาราธิราชดาไช้ใหม่ ในอนาคตวงศ์ เขาเริ่มพระศรีอาริยมตไตรย์องค์ที่ ๑ ช้างป่าดีโดยกะองค์ที่ ๑๐ แต่ว่าเราต้องการแค่ ๖ เพราะฉะนั้นต้องลาอย่างน้อย ๔ องค์ พระยามาราธิราชดาไปแล้วก็เหลืออีก ๓ องค์ ก็คิดว่าใครจะละละสิทธิ์ **เมตเคยยพราหมณ์** จะเกิดเป็น **พระศรีอาริยมตไตรย์** พระรามจะเป็น **สมเด็จพระรามธัมมาธัมพุทธเจ้า** พระเจ้าปเสนทิโกศลจะเป็น **สมเด็จพระพุทธธรรมราชาธัมมาธัมพุทธเจ้า**

❖ **ถาม :** องค์นั้นไปแล้วนี่ครับ ?

ตอบ : อันนั้นนะมหาปเสนทิโกศลนะ เป็นหลวงปู่ปาน เป็นองค์พ่อ กษัตริย์ผู้ครองแคว้นโกศลเขาเรียก ปเสนทิโกศลทุกองค์แหละ ที่ พระยามาราธิราชถ้าไม่ลาซะก่อนจะเกิดเป็น **สมเด็จพระธรรมสามีธัมมาธัม-**

พุทธเจ้า อสุรินทราหูข้าหากว่าไม่ตกก็จะเกิดเป็นสมเด็จพระพุทธนารท
สัมมาสัมพุทธเจ้า

❖ **ถาม :** ไครนะคริบองค์นี้ ?

ตอบ : ราหู ไม่ใช่ราหูอมจันทร์นะ ท่านเคยบอกไว้ว่าท่านไม่ไปอม
จีตินทรอก คนมันลือกันไปเอง (หัวเราะ) ก็พระพุทธรูปจะมีอยู่ปางหนึ่ง
ปางไสยยาสน์นะ **ไสยยาสน์พระบาทเสมอเป็นปรินิพพาน** ถ้าหากว่า
ไสยยาสน์พระบาทซ้อนเหลื่อมก็จะเตรียมตัวลูก แต่มีปางไสยยาสน์อยู่
อันหนึ่ง เขาเรียกว่า**ไสยยาสน์ลิมเนตร** ไม่ได้หลับตา อันนั้นเขาเรียกว่า
ปางโปรดอสุรินทราหู ไปโปรดพระราหูเพราะพระราหูที่ท่านคิดว่าตัว
ท่านใหญ่มาก ตามในบาลีเขาบอกว่ารอยต่อระหว่างคิ้วนี้โยชน์หนึ่ง ๑๖
กิโลเมตร ของเรามันได้ ๒ นิ้วมือหรือเปล่าก็ไม่รู้ คราวนี้ตัวท่านใหญ่
ขนาดนั้นก็เลยว่าจะไปกราบพระพุทธเจ้าแต่กลัวว่าจะเป็นการไม่เคารพ
เพราะว่าตัวใหญ่ต้องก้มลงดูพระพุทธเจ้า อยากจะไปแต่ไม่ได้ไปกลัวจะ
เป็นการปรามาสพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าท่านเลยเสด็จไปโปรด ปรากฏ
ว่าพระพุทธเจ้าอันตัวใหญ่กว่าราหู (หัวเราะ) ปางนั้นแหละเขาเรียกว่า
ไสยยาสน์ลิมเนตร-ปางโปรดอสุรินทราหู

❖ **ถาม :** แล้วอย่างนี้คนสร้างเขารู้ประวัติความเป็นมาหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ส่วนใหญ่แล้วบรรดาที่เขาเขียนๆ ขึ้นมาก็มักจะเป็นผู้ที่ได้อภิญญาได้อะไร แต่พอ ต่อมาหลังๆ มันมีเผือเยอะ ถ้าอธิบายพระ
ไตรปิฎกลงมาเป็นอรรถกถาอันโอเคละ เพราะว่าส่วนใหญ่เป็นพระอรหันต์
ปฏิบัติสมาธิญาณไม่ใช่อ่านส่วนใหญ่ละทุกองค์ แต่อรรถกถามาฎีกา ฎีกามา
เป็นอนุฎีกา อนุฎีกามาเป็นเกจิอาจารย์นี่ไม่ไหวแล้ว ชักจะเลอะ ก็เลย

กลายเป็นว่าเพิ่มอะไรขึ้นมาเยอะเกินไป มันเผือ ที่นี้ถึคจากอสุรินทราหู
ก็เข็น โสณพราหมณ์ จะเป็น**สมเด็จพระพุทธรังสิมุนีสัมมาสัมพุทธเจ้า**
แล้วก็เข็นสุภมานพเป็น**สมเด็จพระพุทธเทวเทพสัมมาสัมพุทธเจ้า**
โตไทยพราหมณ์เป็น**สมเด็จพระนรสีห์สัมมาสัมพุทธเจ้า** แล้วก็ข้าง
นาฟ้าศิริ ที่เทวทัตปล่อยไปจะเหยียบพระพุทธเจ้านะ จะเป็น**สมเด็จพระ**
พุทธศิลาสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วข้างปาลีโดยกะ ที่อุปฐากพระพุทธเจ้า
ตอนที่อยู่ป่าเลไลยก์นะ ตอนที่ภิกษุโกสัมพีที่ทะเลาะกัน นั้นจะเป็นองค์
สุดท้าย จะเป็น**สมเด็จพระพุทธสุวรรณกสัมมาสัมพุทธเจ้า** อันนี้ก็เกิน
โควต้า เพราะต้องการ ๖ มาตั้ง ๑๐ จะต้องมีย่างน้อยๆ อีก ๔ องค์
ที่จะลา เรารู้แน่ๆ คือท้าวบาลี ท้าวมาราธิราช ลาแล้ว ที่เหลือท่านไม่
ได้พยากรณ์มีบังอาจบอก ลาก็คือลา ไปแทรกคิ้วเขาไม่ได้เดี่ยวโคนคิ้ว
เขี้ยวมันยาวจืด (หัวเราะ)

❖ **ถาม :** อย่างนี้คิ้วก็มีไปเป็น

ตอบ : โหไม่ต้องนับเลยละ แต่ที่บารมีเต็มอยู่นี้เข้าคิ้วกันยาวก็ก็โลโก้
ไม่รู้ ต้องชมบรรดาพระโพธิสัตว์ว่ากำลังใจท่านทรงตัวจริงๆ กำลังใจ
ท่านทรง ตัวมาก อย่าง**พลตรีศรีพันธ์ วิชชุพันธ์** นะ หลวงพ่อท่านตาม
“ไข้แดง ของเฮ็งนะอีก ๙๑ กับนะ สู้โหม” “สู้ครับ” ๙๑ กับนะ ไม่ใช่
๙๑ องค์ แต่ละกับอาจเกิดหลายองค์ก็ได้ สู้ครับ มันไม่ถอยนะ กำลัง
ใจของพระโพธิสัตว์ส่วนใหญ่แล้วเข้มแข็งมาก เรื่องลำบากไม่กลัว

❖ **ถาม :** ถ้าเราเป็นนี้เราจะรู้ใหม่คริบว่าอีกนานไหม ?

ตอบ : ถ้าทำถึงเดี่ยวนันรู้อเองแหละ หรือไม่ก็รอได้รับการพยากรณ์
พยากรณ์ว่าเมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น แบบเดียวกับพระพุทธเจ้าท่านนามว่า

ปทุมมุตระพยากรณ์...ญาติพระเจ้าพิมพิสาร “อีก ๙๑ กับญาติของเธอ
จะเกิดเป็นพระราชานามว่าพิมพิสาร ถึงเวลานั้นแล้วเธอจะได้ส่วนบุญ”
ที่ใจแทบตาย ๙๑ กับ

❖ **ถาม :** แล้วหลวงพ่อบอกท่านพยากรณ์ว่าอีก ๙๑ กับได้ด้วยหรือ
ครับ ?

ตอบ : พระท่านบอกจะ ท่านก็ว่าต่อ ท่านเองท่านไม่เสียเวลามา
พยากรณ์หรอก สำหรับหลวงพ่อบอกท่านบอกถ้าไม่ลาซะก่อนอีก ถัด
จากพระศรีอาริยมงคลไตรโยติอีก ๒๒ องค์ รอกันอ้อมเลยท่านบอกรอ
ไม่ไหว ไปศึกษา พวกที่หมดเรื่องแล้วรอได้ ไ้อ์ที่มีเรื่องต้องลงเรื่อย

❖ **ถาม :** อานิสงส์การซ่อมพระตะกั๊ว ?

ตอบ : พวกที่ซ่อมแซมพระนี้ได้เปรียบนะ เกิดเป็นนางงามจักรวาล
ได้ง่ายๆ เลย

❖ **ถาม :** ผมพยายามมานั่งบิศอยู่เรื่อยๆ ครับ

ตอบ : (หัวเราะ) อยากรู้เป็นผู้หญิงหรือ ทรงเมตตาบารมีอย่าง
หนึ่ง ซ่อมแซมของเก่าให้เป็นของใหม่โดยเฉพาะของเคารพ อย่างเช่น
พระพุทธรูปหรือโบสถ์วิหารอะไรพวกนี้ พวกนี้เกิดมาใหม่รูปร่างหน้าตา
สวยงามกันทั้งนั้น

❖ **ถาม :** เมื่อโดนจับไปเป็นคารากี่ขอยอีก (หัวเราะ)

ตอบ : ก็ตั้งใจที่เราเล่นเพื่อเป็นอาชีพของเราเท่านั้น ก็เล่นมันมี
กันทุกคนมันแหละคราบโคที่เรายังไม่ได้เป็นพระอรหันต์ คราวนี้ว่ามัน
สำคัญตรงที่เรารู้ว่าไม่ตีเราก็คงจะรีบๆ ปลดปล่อยแต่เห็นมันยึดกันทั้งนั้นแหละ

❖ **ถาม :** ปีหน้าไปจนถึงเมษายังนับว่าเป็นปีมะโรงหรือครับ ?

ตอบ : ถึงแรม ๑๕ ค่ำ เดือน ๔ ยังเป็นปีมะโรงอยู่ พอขึ้น ๑ ค่ำ
เดือน ๕ ก็เป็นปีมะเส็ง

❖ **ถาม :** พระอรหันต์นี้มีฟังชานไหมครับ ?

ตอบ : จะฟังชานอะไรล่ะ มันหมดแล้วนะ

❖ **ถาม :** แล้วพระอนาคามีล่ะครับ ?

ตอบ : พระอนาคามียังต้องการในส่วนที่เป็นกุศลบางอย่างอยู่
เรียกว่าฟังชานก็ได้

❖ **ถาม :** แล้วพระโสดกัมมัน พระสัททกามี นี่ถ้าฟังชานจะฟังชานไปใน
เรื่องของอะไรครับ

ตอบ : จะไม่เกินในเรื่องของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เรื่องของ
ความดี โอกาสที่จะฟังชานเรื่องรัก โลภ โกรธ หลง ของท่านน้อยนะ
พระโสดกัมมันยังมีอยู่แต่ว่ามีน้อย โกรธ แต่ไม่ผูกโกรธ โกรธแล้วแล้ว
กัน หันหลังให้ก็ลืมไม่ไปตามชกหน้าใคร สัททกามีนี้อาจจะประเภทที่ยั่วๆ
ตอนนี้อีก ๓ วันนี่ก็ขึ้นมาได้โกรธซะหน่อย เดี่ยวเสียกรรมนิยมหมด

❖ **ถาม :** สุนัขหายค่ะ

ตอบ : อะไรนะ หมาหาย ?

❖ **ถาม :** ที่เคยขี้มเฮามาด้วยนะคะ

ตอบ : โห้ย คายแล้ว ไปหายที่ไหนล่ะ ไม่เป็นไรเดี๋ยวไปเอาที่วัดมา
อีกตัวหนึ่ง หมาน่ารักอย่างนั้นไม่ต้องไปห่วงเขาหรอกมันหลุดออกไปมี
แต่คนเขาช่วยเลี้ยง สบาย เดี่ยวไปเอาที่วัด เอาพันธุ์แท้ อันนั้นเพื่อก็คกรึ
รับรองว่าหมาไทยแท้ ๒ วันแล้วหรือ ไปหลุดออกไปอีท่าไหนล่ะ

❖ **ถาม :** ตอนแรกเล่นอยู่ในบ้านค่ะ แล้วจึงออกมา

ตอบ : ไม่เป็นไรหรอก ถ้าภายใน ๒ วันไม่ได้ก็แปลว่าคนเขาช่วย
 เลี้ยงไปแล้ว เลี้ยงหมาอย่าคิดหมาสิ เลี้ยงหมาคิดหมา เลี้ยงคนคิดคน
 มันไปไม่รอดหรอก นะ เราเองต้องทำให้ได้ว่าทุกคนมีกรรมเป็นของตน
 เคยท่องไหม กัมมัฏสะโกมทิ กัมมะทยาโท กัมมะโยนิ กัมมะพันธุ
 กัมมะปฏิสสรโณ ทุกคนมีกรรมเป็นของตน มีกรรมเป็นทายาท มีกรรม
 เป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย เราเลี้ยงเขาดีแล้วถึงเวลาถ้าวาระมัน
 มาถึงเขาจำเป็นต้องไปเราก็คือวางอุเบกขาด้วย เราเมตตาเรา
 สงเคราะห์เขาแล้วนี่ ถ้ามันแต่ไปใจหมองๆ เคี้ยวตอนนี้เป็นอะไรไปเรา
 แย่เอง ไปเลี้ยงหมาคิดหมาเลี้ยงคนคิดคนเคี้ยวไปไม่รอด ไม่เป็นไรเอาค่า
 อาหารมาเลี้ยงน้องบัวแทน ได้ค่าขนมเยอะขึ้น หม่าที่วัดมีแต่ตัวเมีย มี
 ตัวผู้อยู่ตัวเดียว ไข่สืบทว่าตัวนั้นนะ เพราะว่าเวลาที่มีตัวผู้มาจะโดนเขา
 เอาไปหมด มันไม่เอาตัวเมีย มันทิ้งตัวเมียไว้ให้พระเลี้ยง ปรากฏว่าไข่ที่
 ฟักได้ก็หมาตัวเมียนั้นแหละ เขาไม่ไปไกลนี้ ไข่ตัวผู้ถึงเวลาคิดสาวไปแน่
 เลย

❖ ถาม : (เสียงไม้ขัด)

ตอบ : พอเข้าถึงตัวสุนัขจะเยือกเย็นอย่างบอกไม่ถูก ถ้าหากว่าถัด
 จากนั้นอีกนิดเดียวมันจะเป็นการทรงฌานไปเลย สังเกตดูตอนที่นั้นว่าการ
 ภาวณาของเรามันทรงตัวอยู่ ลมหายใจจะยาวจะสั้นเรารู้ที่อยู่ ภาวณาไว้
 อย่างไรรู้ที่อยู่ ตัวพุ่งชานอารมณ์ข้างนอกมันเหลือ้น้อยมาก อากาารรับรู้
 ทางค่านนอกอยู่แต่ไม่รำคาญ มันเข้าถึงตัวสุนัขจะเป็นเอกกคารมณณ์ ขยับ
 จากนั้นอีกนิดเดียวจะเป็นปฐมฌานไปเลย

❖ ถาม : ช่วงนั้นก็จะเห็นรูปพระองค์ที่จับ เห็นอยู่ค่ะ

ตอบ : เห็นอยู่ค่ะ

❖ ถาม : แต่มันมีความรู้สึกว่ามีความเย็นเกิดขึ้น

ตอบ : อย่าไปติดอยู่ตรงนั้นก็แล้วกัน ถ้าทำใหม่อยากให้เป็นอย่าง
 นั้นอีกจะไม่เป็น เราต้องทำให้สบายๆ คิดว่าเรามีหน้าที่ภาวนาอารมณ์
 ใจอย่างนั้นจะเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นก็ตามเป็นเรื่องของเขา เราทำได้
 เท่าไหร่เป็นเรื่องของเรา ถ้าทำอย่างนั้นก็จะก้าวหน้าเร็วจะ แต่ถ้าทำเมื่อ
 ไหว่ต้องการให้ถึงอารมณ์ตรงจุดนั้นไอ้ตัวต้องการตัวอยากมันนำหน้าอยู่
 มันจะไปไม่ได้ อีกนิดเดียวเท่านั้น อีกนิดเดียวความเป็นพระโสดาบัน
 เหลือไม่ยากแล้ว เพราะกำลังของพระโสดาบันแค่ปฐมฌานเท่านั้นเอง
 สามารถตัดกิเลสระดับนั้นได้สบายเลย ขยับอีกนิดเดียวก็ถึงแล้ว เออ เคี้ยว
 นี้แก่งกันเยอะนะทำป๊อบแป๊ปปๆ ก็ได้ดีกันเป็นแถว ไข่ประเภทอยากรวย
 แล้วขี้เกียจนะ มันน่าจะรวยไหมละ กรรมฐานสำหรับคนขี้เกียจหายาก
 กรรมฐานต้องขยันทำจริงจังและสม่ำเสมอด้วย ขยันเป็นพักๆ ก็ไม่ได้
 ไปไหมเขาเหมือนกับทำงานใช้ไหม วันนี้จะเอาค่าแรงให้ได้สักพันหนึ่งตั้ง
 หน้าตั้งตาทำไป พรุ่งนี้ก็ไปไหนไม่รอด อย่าลืมว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำ
 อยู่ อย่างเช่นว่าความคิดว่าจะไปนิพพานก็เป็นอุปสมานุสติอยู่ ใช้ไหม
 กรรมฐานกองใหญ่มากด้วย เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าถามว่า ไม่ทำกรรมฐาน
 ไปนิพพานได้ไหม ? ไปไม่ได้ แต่เราอาจทำกรรมฐานอยู่โดยที่เราไม่รู้ตัว
 ความอยากไปนิพพานนั้นมันเป็นกรรมฐานอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าไอ้ตัว
 อยากนะลตให้มันน้อยๆ ลงหน่อย ให้มันเหลือความรักนิพพานที่มันเต็ม
 อยู่ในจิตในใจของเราที่พอ จะได้ไม่ต้องไปอยากมันมาก อยากแล้วมัน
 ขวางบังหน้าอยู่ไปไม่รอด

❖ **ถาม :** กรรณฐานกองไหนเหมาะนักปฏิบัติที่หวังจะให้หลุดอย่างจริงจัง ?

ตอบ : จริงๆ แล้วกรรณฐานทุกกองใช้ได้ทั้งหมด สมัยที่ปฏิบัติอยู่นะ พอพูดถึงเรื่องกามราคะขึ้นมามันจะหนักใจมาก โดยเฉพาะผู้ชายทุกคนนะ เป็นเหมือนกันหมด คราวนี้ถ้าตัวกรรณฐานคู่ศึกษของมันจริงๆ ก็อภายคตานุสสติกับอสุภกรรณฐาน แต่ปรากฏว่า อสุภกรรณฐานนี้ถึงขนาดพีสุรินทร์นะ พีสุรินทร์ตอนนั้นแกอยู่ห้องผ่าตัดของนิติเวช โรงพยาบาลตำรวจ เป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อกันเหมือนกัน นั่นขนาดเขาเปิดห้องผ่าตัดให้พระเจ้าไปดูเลยนะ เข้าไปใหม่ๆ นี่อ๊วกแตกอ๊วกแตกกินข้าวกันไม่ได้ไป ๒-๓ วันเลย แต่พอนานไปๆ ความระยำของจิตมันก็ปรากฏ มันเลือกดูแต่ที่ดีๆ ใช้ตรงที่ฝามันก็ไม่ดู ยิ่งวันไหนมีศพสวยๆ นี่พีสุรินทร์เขาจะโทรบอกเลย รีบมา เต็มใจจะผ่าให้ นั่นเจตนาดีของเขา แต่คราวนี้ไอ้ของเราเนี่ยแรกๆ มันก็ไม่ชิน มันก็ได้ผล แต่ปรากฏว่าดูไปคูมามันตายตัวมันชักจะชินกับสภาพของมัน พอชินกับสภาพของมันๆ ก็เลือกไปดูตรงที่ดีๆ ตรงผ่าเราก็ไม่ดู มันก็แยละวะ กรรณฐานคู่ศึกษมันก็ทำไม่ได้ ตัวอภายคตานุสสติพยายามแยกทุกอย่างเลยนะ ก็ทำไม่ได้ อสุภกรรณฐานนี้ทำถึงขนาดนอนอยู่กับโครงกระดูก ๓ ปี นะ พิจารณาอยู่ เวลาคุยกับผู้หญิงสวยๆ นี่เขากระดูกใส่มันครึ่งหนึ่ง ให้มันเป็นกระดูกครึ่งหนึ่งเป็นเนื้อครึ่งหนึ่ง นั่งดูมันฮ่าปากแง็บๆ อยู่มันรู้สึกตกก็ตลก แต่อีกครั้งมันก็ยังสวย เขาจะมันสิวะ ถึงเวลาแล้วใจมันสู้ไม่ได้ ปรากฏว่า.. พอตีปีนั้นเรียนนักธรรมโท ก็จะมีอนุพุทธประวัติ คือ ประวัติของพระอรหันต์ อตีติมหาสาวก ๘๐ องค์ ไปถึงประวัติของพระรัตนตรัย พระเจ้า

อุเทนก็อย่างว่าพระราชาก็ใหม่ นางสนมเยอะ ท่านก็สงสัยมากตามพระราชูปถัมภ์ว่า “ภิกษุในธรรมวินัยนี้เป็นคนหนุ่ม ย่อมมากด้วยกามราคะ เหตุใดจึงทรงอยู่ในพรหมจรรย์ได้” ท่านข้องใจมากเลยตัวท่านเองท่านไปไม่รอดแน่แล้วทำไมพระเจ้าทำได้ พระรัตนตรัยตรัสว่า “มหाराช กูก่อนมหाराช ภิกษุในธรรมวินัยนี้พิจารณาดังนี้ มาตุคามนี้สมควรตั้งไว้ในที่แห่งมารคาก็คงไว้ในที่แห่งมารคา มาตุคามนี้สมควรตั้งไว้ในที่แห่งที่สาวกก็ตั้งไว้ในที่แห่งที่สาว มาตุคามนี้สมควรตั้งไว้ในที่แห่งน้องสาวก็ตั้งไว้ในที่แห่งน้องสาว มาตุคามนี้สมควรตั้งไว้ในที่แห่งลูกสาวก็ตั้งไว้ในที่แห่งลูกสาว กูก่อน มหाराช ภิกษุในธรรมวินัยนี้พิจารณาดังนี้จึงตั้งอยู่ในพรหมจรรย์ได้” โอโห พออ่านมาถึงตรงนี้ ๓ โลกสว่างหมดเลย เห็นชัดเลยว่าเนี่ยเป็นตัวเมตตามารมี เห็นผู้ขึ้นเป็นคนครอบครัวเดียวกับเราก็เลยรักเขาเสมือนคนครอบครัวเดียวกับเรา ไอ้อารมณ์ใจที่มันจะไปคิดเรื่องระหว่างเพศแบบคนอื่นเขาก็เลยไม่มี พอเห็นตรงนี้รู้แจ้งแทงตลอดไปเลยว้า อ้อ มีนำละ ว่ากรรณฐาน ๔๐ กองๆ โลกหนึ่งก็ตามสามารถไปนิพพานได้ทั้งนั้น เพราะว่าจริตของแต่ละคนมันไม่เหมือนกัน ไอ้ของเราเนี่ยจะเอาตัวนี้ไปสู้มันสู้ไม่ได้หรอก กรรณฐานคู่ศึกษมันสู้ไม่ได้ แต่ปรากฏว่าตัวพรหมวิหาร ๔ กลับสู้ได้ มันกลายเป็นเราไปถนัดอย่างนั้นแทน เพราะฉะนั้นถ้าถามว่า ไอ้ตัวไหนที่มันเด็ดขาด มันก็ตั้งดูว่าตัวเราถนัดแบบไหน แล้วก็ใช้กรรณฐานกองนั้น

❖ **ถาม :** จะรู้ได้ยังไงครับ ?

ตอบ : ค่อยๆ ไล่ไป เคี้ยวถึงเวลาเมื่อไหร่มันก็อ้อเองแหละ อันนั้นก็คือล้าอยู่ตั้งนานเหมือนกัน บังเอิญวันนั้นกำลังจะไปกินนิมนต์ แล้วบ้าน

โยมก็แหม ถูกสาวสวยชะด้วย ไปกราบลาหลวงพ่อชออนุญาตไปกิจนิมนต์ครับ หลวงพ่อท่านว่า “อ้าว ไปกิจนิมนต์เหรือ นึกว่าจะไปงานแต่ง” ใ้เราฟังก็สะอึกใจใหม่ ครอบาอาจารย์ทักอย่างนี้ มันต้องยิ่งระวังตัวเองให้หนักยิ่งขึ้น ก็พอดีไปท่องตำราเจตตรงนี่เข้าพอดี พอเจตตรงนั้นปุ๊บ อารมณ์ใจมันแทงตลอดไปรุ่งขึ้นไม่หนักใจแล้วมาเท่าไรก็มาเหอะ

❖ **ถาม :** แต่ที่ยังรู้สึกว่าย่อยหรือเปล่าคะ ?

ตอบ : พอหลังจากที่ทำได้แล้วนะใช้ความรู้สึกมันเห็นก็สักแต่ว่าเห็นไปมันไม่เสียเวลาไปคิดแล้ว

❖ **ถาม :** กัดข้าวต้มเขาจะเสียเจ้าคะ ทำข้าวต้มมาถวายท่าน

ตอบ : ไม่ต้องห่วงจ๊ะ อยู่ที่โน้นไม่ทันได้เสียหรือเราใส่แจกตะใบตลอดทางเลย เพราะว่าอยู่ที่โน้นก็เหมือนกับเป็นที่พึ่งของเขา ถึงเวลาเขาก็จะรอดแต่ของเรา แลดูนั้นเขาลำบากหน่อยเพราะพระเจ้าส่วนใหญ่จะอยู่ในเขตป่า เขตป่าคนเข้าไม่ถึงยากแล้วเขาเองก็ไม่ได้เข้าเมืองมาหาศรัทธาญาติโยม เรามีอะไรก็ไปส่งเคราะห์เขา

❖ **ถาม :** จอคอมพิวเตอร์ของผมเนี่ยครับ ผมเขาอุปสมเด็จองค์ปฐม นะครับ เป็นแมคกราวน์ เราทำงานไปก็มองไป พอมานั่งนึกก็จำได้มั้งไม่ได้มั้ง คือรายละเอียดมันเยอะมากเลยครับ

ตอบ : อย่างเพิ่งเอารายละเอียด ใหม่ๆ เราเองแค่นี้ก็ออกก็พอถึงได้ไม่เต็มองค์ได้เพียงบางส่วนให้กำลังใจของเรามั่นใจว่าเป็นพระพุทธรเจ้าก็ใช้ได้ แล้วขณะเดียวกันถ้ามีการเปลี่ยนแปลงสีฐาน ท่านจะเปลี่ยนบ้าง อริยาบถท่านจะเปลี่ยนบ้าง จากนั้นเป็นยืน เป็นเดิน เป็นนอนอะไรก็ได้ทั้งนั้น เป็นพุทธานุสสติเหมือนกันแล้ว ร่างกายของ

เรามีมันแย่อยูอย่าง เจ็บใช้ได้ป่วยขึ้นมา สมามิมันตกที่เคยซัดๆ มันก็เลยมือไปหมด ของเรามันต้องค่อยเป็นค่อยไป

❖ **ถาม :** แล้วบางทีเนี่ยผมรู้สึกว่าการจำพระพุทธรูปเนี่ย จำยากเหลือเกินครับ พอดีที่บ้านที่ห้องพระมีรูปพระพุทธรเจ้าองค์ปัจจุบันนี่นะครับเป็นรูปถ่าย ผมก็เลยนึกถึงหน้าท่านแทน เพราะว่าหน้าคนนี่รู้สึกว่าจะจำได้ง่ายกว่า

ตอบ : อันไหนทำให้เราเห็นได้ชัดเจนกว่า สะดวกกว่า ง่ายกว่า ก็อันนั้น หลวงพ่อท่านบอกเสมอว่าให้เป็นภาพพระที่เราชอบใจที่สุด มันจะได้ง่ายและก็สะดวกใจสำหรับเรา เพราะของที่เรารักพอนึกถึงมันก็ง่าย

❖ **ถาม :** ตั้งแต่ตอนเด็กๆ แล้วฝันว่าตัวเองมีเที่ยว ๒ ข้างเลย ก็ไม่ได้มีสาระสำคัญอะไรแต่ว่าสงสัยว่าทำไมเพื่อเจอเกี่ยวกับบุญ คือตัวเองเกิดมาชอบเที่ยวอยู่แล้ว

ตอบ : บางอย่างมันเป็นจริตนิสัยเดิมของตัวเองมันเป็นมาอย่างนั้นที่ปล่อยเขาแล้วกัน นานๆ มันก็ผุดขึ้นมาที ถ้าเราควบคุมมันได้มันก็ไม่มีปัญหาอะไร

❖ **ถาม :** เป็นยังไงคะจริตเดิม ?

ตอบ : พวกของอะไรที่เราเคยชอบเคยชินมาตั้งแต่อดีตมาบางอย่างมันตามมา สิ่งก็ตามมาก็คือว่าลักษณะรูปร่าง หน้าตาอาจจะเปลี่ยนนะนะเพราะว่าเปลี่ยนไปตามบุญตามกรรมที่เราทำ ทำบุญเขาไว้เยอะเมตตาบารมีมากทรงศีลได้ทรงพรหมวิหารเป็นปกติหน้าตาที่จะสวยงามมากขึ้น แต่ลักษณะรูปร่างจะคล้ายของเดิมอย่างหนึ่ง นิสัยในการกินอย่างหนึ่ง

ในอดีตเคยชอบอาหารแบบไหนมาสมัยนี้มันก็อย่างนั้นนะ พวกนี้เขาตาม
ข้ามชาติกันนะ

❖ **ถาม :** อันนี้ผมเชื่อนะครับ เรื่องอะไรที่มันเกิดในปัจจุบันนี้แม้วิทยาการ
ที่จะเกิดต่อไปในอนาคตที่เจริญเมี่ยมมันมีมาหมดแล้ว

ตอบ : จะ ไปเรียนของเดิม

❖ **ถาม :** ครับ มันเป็นของเดิมแม้แต่วิทยาศาสตร์นี้ มันดี มันใช้มา
หมดแล้วแต่เรา สติ ใช้ความรู้ของเรามันย้อนไปไม่ถึง คือ พูดย่างๆ เรา
มีติดเท็ดใหญ่มาเคยแต่เครือข่ายเราอ่านไปได้ไม่ถึงจุดนั้น

ตอบ : ดีไม่ดีเครื่องมันยังทำงานไม่ถึงด้วยซ้ำไป อย่างแอตแลนติส
ง แอตแลนติสนี้เขาใช้พลังงานแสงอาทิตย์สร้างเป็นไฟฟ้า ยานยนต์ทุก
อย่างของเขาทันสมัยกว่าสมัยนี้มหาศาลเลยแล้วปรมาณูเขาก็มีสมัยนี้
เพิ่งค้นคว้าไปได้ใกล้เคียงเขาเท่านั้นเอง ยังสู้เขาไม่ได้ซะด้วยซ้ำ

❖ **ถาม :** อย่างนี้แต่ก่อนชอบเหาะ คือว่าเคยได้ขงภิญญาใช้ไหมคะ ?

ตอบ : พวกนี้พื้นฐานภิญญาเก่าจะมี ฝันว่าเหาะบ่อยอะไรอย่างนี้

❖ **ถาม :** การที่จะทำให้คนที่ไม่เคยรู้เรื่องอะไรอย่างนี้ เกิดความรู้ลึกที่
ไม่ตี จะถือว่าเป็นกรรมมาบังเขาหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : ก็ไม่ใช่ เพราะว่าวิสัยของแต่ละคนชอบไม่เหมือนกัน
อรรถาธิบาย คือ ความปรารถนาส่วนตัวไม่เหมือนกันถึงได้ต้องแบ่งเป็น
๔ หมวดใหญ่ๆ หมวดแรก คือ **สุกขวิปัสสโก** พวกนี้แบบจับปิดตาเดิน
ก็ไปแบบนั้นๆ เลย ไม่ตื่นไม่กลัวอะไรทั้งนั้น ใครให้ไปทางไหนก็ไป พวก
เทววิโซ อย่างน้อยๆ นี้ขอแะงคูน้อยเถอะ ว่าทางเดินตรงหรือเปล่านั้น แต่
ถ้า**ภิญญา**นี้มันกระซอกผ้าปิดตาตั้งแต่แรกแล้ว ส่วน**ปฏิสัมภิทาญาณ**

นี้เขาต้องรู้ครบ ความสามารถจะคุมทั้งภิญญา ๖ วิชชา ๓ และ
สุกขวิปัสสโกด้วย พวกภิญญา**นี้ อาจารย์จันทร์** รายนั้นเจออะไรหรือ
กระจาย อยากรู้อยากเห็น พาไปเรียงรายพักที่ณัฐพรรัตน์สด เขามีพวก
ช่างน้ำร้อนน้ำเย็นอะไรพวกนั้น ท่านเปิดไม่เป็นก็ให้เราสอนว่าเปิดยังไง
น้ำมันถึงจะลงอ่าง เปิดยังไงน้ำมันถึงจะขึ้นฝักบัว แกก๊กกแกกก็ตั้งแกก
หมูนของแกไปเรื่อย อีตอนถือฝักบัวดันหันมาหาเราแล้วน้ำมันก็ออกพอดี
(หัวเราะ) เบี่ยงไปครึ่งตัวไม่มีอะไรจะทำนะบ้านเขาไม่มี พมานี้พวกเครื่อง
อำนวยความสะดวกต่างๆ มันน้อยมาก ในเมื่อมันน้อยมากแล้วเขาเห็น
อะไรที่เขาไม่เคยพบไม่เคยเห็นก็รีอกระจาย ถูกบิตประทุนะ ดูๆ คล่าๆ
เปิดๆ ปิดๆ อยู่ได้เป็นครึ่งวันก่อนวัน อยากรู้ว่ามันทำงานยังไง จะว่าไป
แล้วบ้านเขาลำบากมาก เพราะว่าขนาดพลเอกนี้เงินเดือน ๒,๕๐๐ๆ ของ
เขาประมาณ ๓๐๐ บาทถ้วนของเขา ครูจบปริญญาโทเงินเดือน ๑,๒๐๐
ไหวไหม ? ใช้ ๑,๒๐๐ นี้ ร้อยกว่าบาทไทยนะ เขาก็เลยไม่สามารถหา
พวกเครื่องสุขภัณฑ์เครื่องอำนวยความสะดวกอะไรได้แบบเรา

❖ **ถาม :** ตั้งใจไว้ว่าที่โหนดบรูณะห้องน้ำจะทำบุญ

ตอบ : พวกนี้พวกเดียวกับ**พระพาทูละเถระ** พระพาทูละเถระนี้
ประวัติท่านพิศดารมาก ท่านบวชเป็นพระแล้วเป็นเอกทัตตะ คือ **เป็นผู้ที่**
มีความสามารถยอดเยี่ยมในด้านเป็นผู้ที่มีโรคน้อย ปกติแล้วพระต้อง
ฉันทเภสัชรักษาโรคอยู่เสมอ พระพาทูละเถระนี้ในชีวิตแม้แต่สมถธินเดียว
ก็ไม่เคยฉันท ตอนที่ท่านเกิด พอเกิดมาปั๊บตัดสายสะดือเสร็จพี่เลี้ยงอุ้มลง
ไปล้างตัวที่หน้าน้ำ ปลาใหญ่มันสูบคูดเดียวเขาไปเลย ปรากฏว่าปลาใหญ่
ตัวนั้นว่ายน้ำข้ามเมืองไปอีกเมืองหนึ่งไปติดชายเขา พ่อค้าเขาก็เอามาขาย

ในกลางคืน คนใช้เศรษฐีของเมืองนั้นเจอเข้าเลยถือปลาไปมันฉ้วนดี พอเอาไปทำอาหาร ผ่าท้องปลาออกมา เด็กชายพาทูละยังคืนกระแต่วๆ อยู่เลยไม่เป็นอะไรบุญรักษาอยู่ได้ พอตีเหลือเกินว่าเศรษฐีนั้นเขาพยายามอย่างไรก็ไม่มียูก พอเห็นเด็ก โอ๊ย สวรรค์ประทานให้ คืออกดีใจทั้งตัวทั้งเมียคุ้มชูเลี้ยงดูมาแบบประเภทรักยิ่งกว่าแก้วตาดวงใจ เรื่องมันก็สือออกไปสิ ว่าเศรษฐีนี้ได้ลูกจากท้องปลา ทางบ้านโน้นได้ยิน ลูกญี่หนว่า (หัวเราะ) ก็ตามไปทวง เขาก็ไม่ให้ก็เอาตัวมาเอง เรื่องเลยไปถึงพระราชทานต้องมาตัดสินให้ว่าให้อยู่ทางบ้านนี้ ๓ เดือน แล้วไปอยู่บ้านนี้ ๓ เดือน ท่านก็เลยได้ชื่อว่า พาทูละ คือ จากตระกูลสู่ตระกูล กลับกันไปกลับกันมา ผลัดกันเลี้ยงคนละ ๓ เดือน เป็นลูก ๒ครอบครัว พอโตขึ้นมาหน่อยก็ได้บวช บวชเสร็จเป็นพระอรหันต์ผู้ที่เกิดในทางเป็นผู้ที่มีอาพาธน้อย คือ ป่วยน้อย พระพุทธเจ้าตรัสว่า**บุรพกรรมที่ทำให้ป่วยน้อยเพราะว่า**

ในอดีตเคยสร้างเว็ญกุฏี คือ ฮัวม ฉวยพระ เพราะฉะนั้นพวกเราที่ประเภทชอบสร้างสั้วมนี่พวกเดียวกับพระพาทูละ ทำให้คนอื่นหมดทุกข์ตัวเองก็เลยทุกข์น้อยไปด้วย ก็ขนาดสมอสักชิ้นหนึ่งฉันเพื่อรักษาโรคยังไม่เคยเลย ความจริงมันน่าจะไม่หิวด้วยนะ

❖ **ถาม :** เขาเรื่องอัฐิของบรรพบุรุษนะคะ ที่บ้าน (ชื่อฟังไม่ชัด) อดตายนั่นนะคะ พอดีมีช่องว่างที่วัดสระเกศนะคะ ที่นี้ส่วนหนึ่งจะเอาไปไว้ที่วัดสระเกศอีกส่วนหนึ่งยังไว้ที่เดิมเป็นอะไรใหม่คะ

ตอบ : อ้าว แล้วทำไมไม่ไว้รวมกันล่ะ คือ **เรื่องของอัฐิแยกแยะไม่เป็นไร มันอยู่ที่เราสะดวก** แต่ถ้าหากไว้ที่เดียวกันอย่างของคุณย่าหรือใครที่อยู่ที่วัดสระเกศอยู่แล้วต่อไปเราทำบุญจะได้สะดวก ถ้าไว้หลาย

ที่มันต้องวิ่งหลายแห่ง

❖ **ถาม :** ท่านคะ แล้วมีเรื่องปลวกอีกคะ ปลวกขึ้นบ้าน

ตอบ : ระวังใหญ่ไหม ? หรือว่าเป็นทางเดินเฉยๆ

❖ **ถาม :** เป็นทางเดินคะ จะให้ช่างมา

ตอบ : ถ้าเป็นทางเดินเฉยๆ แะมันหึ่งได้เลย

❖ **ถาม :** ไม่ได้คะเพราะมันขึ้นตามฝ้าแล้ว ให้ช่างเขามาดูแล้วคะ ที่นี้ก็บอกว่าขอให้เขาบอกไม่ได้ใหม่คะเพราะกำลังจะหาคนมาจัดการ

ตอบ : ถ้าอย่างนั้น หลวงพ่อท่านเคยแนะนำว่า ให้จุดธูป ๕ ดอก บอกกล่าวท้าวจุมพาราขท่าน ว่าขอให้ช่วยสงเคราะห์นำเขาออกไปในช่วงนั้นจะได้ไม่ถึงแก่ชีวิต รบกวท้าวจุมพาราขท่านนิคหนึ่ง ขอให้ท่านช่วยสงเคราะห์ด้วยการบ๊องกันไม่ให้เขาเข้ามาในช่วงนั้นหรือว่านำเขาออกไปเลยก็ได้ ช่วงที่ช่างเขามาจัดการจะได้ไม่เป็นอะไร

❖ **ถาม :** ทำในวันนั้นหรือก่อนวันนั้นคะ ?

ตอบ : ทำก่อนวันนั้นได้หน่อยก็ดี บอกว่าวันนั้นเวลานั้นเราจะให้ช่างมาจัดการ เพราะท้าวจุมพาราขท่านเมตตาเป็นปกติอยู่แล้วพระอนาคามีนี้ ท่านเต็มใจช่วย หลวงพ่อท่านเคยแนะนำเอาไว้

❖ **ถาม :** ไปสอนหนังสือคะท่าน แต่เวลานักเรียนก็ออกมาเยอะ

ตอบ : เราต้องทำใจได้เลยว่า **ในช่วงวัยรุ่นเด็กคือกับชนเป็นเรื่องปกติ** ถ้าเราทำใจตรงจุดนี้ได้ไม่มีปัญหา **หน้าที่ของเราคือถ่ายทอดความรู้ให้แก่เขาให้เต็มที่ที่สุดเท่าที่เราจะทำได้** พยายามทุกวิถีทาง เราเป็นครูเป็นอาจารย์เนี่ยถ้าเราเก่ง สามารถทำของยากให้เป็นของง่ายได้ เด็กจะสนใจทุกคน สำคัญอยู่ตรงเราด้วย อย่าโทษเด็กอย่างเดียว

❖ **ถาม :** เขาถามกันมาในรตบอกว่าหลวงพี่ตอบให้เสร็จแล้ว

ตอบ : บางทีมันก็ฟลุคนะ ส่วนใหญ่มาตรงนี้แล้วเขาไม่ค่อยมีปัญหา
กัน มีอยู่ ๒ อย่าง คือว่ามาถึงได้รับคำตอบไปแล้วหรือไม่ก็มาถึงลืม
คำถามหมดเลย ��ที่มาถึงลืมคำถามหมดมันลักษณะตัวเองอยู่ในที่ร้อน
มันกระวนกระวายอยากจะหาที่เย็นอยากจะหาทางออก มาถึงที่เย็นแล้ว
มันไม่กระวนกระวายคำถามก็เลยพลอยหมดไปด้วย

❖ **ถาม :** การปฏิบัตินั้น ทำอย่างไรถึงจะทรงตัวและก้าวหน้าคะ ?

ตอบ : การปฏิบัตินะ พวกเราล้มจุดที่สำคัญไปจุดหนึ่ง ส่วนใหญ่ก็
คือว่าพอภาวนาจนอารมณ์ใจทรงตัวแล้ว ลูกแล้วก็ลืม รักษาอารมณ์ไม่เป็น
ตัวรักษาอารมณ์ไว้สำคัญที่สุด ต้องประคับประคองอารมณ์หนึ่ง อารมณ์
สงบอารมณ์เย็นนั้น ให้อยู่กับเราให้นานที่สุดไม่ว่าจะทำอะไรก็ตาม
ให้แบ่งกำลังใจส่วนหนึ่งนึกถึงอารมณ์นั้นไว้เสมอๆ แรกๆ มันอาจจะ
ได้สักครึ่งชั่วโมงแล้วก็สลายหายไป สังเกตดูทำใหม่ๆ แหม มันเย็นอยู่
ในอก ขึ้นอกขึ้นใจ ต้องรักษามันดูซิว่ามันจะได้ยาวนานสักแค่ไหน แล้วนานๆ
ไป ความเคยชินที่เราประคับประคองมันไว้มันก็จะได้เป็นวัน ๒ วัน ๓ วัน
๕ วัน ๗ วัน ครึ่งเดือน เดือนหนึ่ง หรือถ้าหากว่าใครมีความคล่องตัว
มากๆ ก็ได้เป็นปีเลย ถ้าเราทำต่อเนื่องติดตามกันไปอย่างเนี้ยเรื่อยๆ
กำลังใจมันทรงตัวอยู่ นิเวศน์ห้าเข้าไม่ได้ รัก โลก โกรธ หลง มันกิน
ใจเราไม่ได้ กำลังของสมาธิที่ทรงตัวอยู่นี้มันจะกดกิเลสตายไปเอง
แต่ถ้าหากว่าใครไม่ชอบอย่างนี้ต้องขยันพิจารณา การพิจารณาที่มีอยู่ 3
แบบ

แบบแรกตามอริยสัง คือ **ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค** ดูทุกข์
ตัวเดียวก็พอ แต่ถ้าหากว่ารู้สึกว่ามันยากเกินไปก็ดูเหตุที่มันเกิดทุกข์
แล้วก็อย่าสร้างเหตุนั้น **ทุกข์มันก็จะดับ** ถ้าทุกข์ดับเขาเรียกວ່ານิโรธ ใช้
การที่เราทำเขาเรียกว่ามรรค เพราะฉะนั้น มรรคกับนิโรธ นี้ไม่ต้องไปตะมึน
อย่างเงงที่ทุกข์ตัวเดียว ถ้าเงงน้อยหน้อยก็ดูสมุทัยคือเหตุเกิดทุกข์ด้วย
เส้นทางที่สองก็คือดูตามแนวเส้นทางของ**ไตรลักษณ์ ลักษณะ**
ความเป็นจริง ๓ อย่าง คือ ทุกอย่างไม่เที่ยง ทุกอย่างเป็นทุกข์ ทุก
อย่างไม่มีอะไรที่เป็นตัวเป็นตนยึดถือมันหมายไม่ได้ในที่สุดก็พัง
หมด ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ตามเห็นทุกสิ่งทุกอย่างในลักษณะนี้หมด

อย่างที่สามดูตามแนว**วิปัสสนาญาณ ๘** อย่างตามนัยวิสุทธิ
มรรคในคู่มือปฏิบัติกรรมฐานจะมี เริ่มตั้งแต่**อุทฺทพฺยาณวิปัสสนาญาณ**
ดูการเกิดและดับ เห็นให้มันเป็นปกติ เห็นเด็กเมื่อซักนี้ไซ้ไหม เอง ใจนี้เกิด
แล้วนะ เตี้ยวมันก็แก่ เตี้ยวมันก็เจ็บ เตี้ยวมันก็ตาย หรือไม่ก็**ภังคานู**
วิปัสสนาญาณ ดูเฉพาะความดับ ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นในที่สุดก็พังหมด
ไม่มีอะไรเหลือ ไล่ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึง**ตวณิพพิทาญาณ** คือ เมื่อหน่าย
โดยเฉพาะเมื่อในร่างกายนี้ ในที่สุดก็เป็น**สังขารูปกขญาณ** คือ รู้จัก
ปล่อยวางเห็นธรรมชาติของมัน

คำว่า **“ธรรมชาติ”** สำคัญที่สุด ถ้าเราล้าจุดนี้เจออาศัยกินได้
ตลอดชีวิตเลย แต่ว่าธรรมชาติของมันก็มีระดับของมันอยู่ ธรรมชาติแบบ
ผู้ทรงฌานทำกำลังใจได้ระดับหนึ่ง ธรรมชาติของผู้เป็นพระโสดาบันทำได้
ระดับหนึ่ง พระอนาคามีอีกระดับหนึ่ง พระอรหันต์ขั้นธรรมชาติที่สุด เห็นทุก
อย่างเป็นไปตามปกติไม่มีอะไรกระทบใจของตัวเอง เพราะว่าปกติของมัน

เป็นเช่นนั้น ไซ้ไหม ? ปกติของเด็กมันต้องคือต้องชน ปกติของเราเกิด
 มามันต้องทุกข์ ปกติของการอยู่ร่วมกับคนอื่นต้องมีการกระทบกระทั่ง
 เป็นธรรมดา จะเห็นธรรมดาไปหมด ท่านก็เคยเลิกแบกแล้วก็ปล่อย เพราะ
 ฉะนั้นตัวรักษาอารมณ์ของการปฏิบัติเนี่ยสำคัญที่สุด ต้องประคับ
 ประคองให้อยู่กับเราให้ยาวนานที่สุดเท่าที่จะพึงเป็นไปได้ เพื่อที่เรา
 จะได้มีความสุขจิตใจไม่ว้าวุ่นไม่ซุ่มมัวไปตามกิเลสตัณหาอุปทาน
 และอกุศลกรรม สถิตใจอ้อยู่เฉพาะหน้าไม่ไปในอดีตและไม่ไปใน
 อนาคต ไม่ว่าจะคิดเรื่องอดีตที่ผ่านมาหรือว่าเรื่องอนาคตที่ทำไมถึง
 มันทุกข์ทั้งคู่ คนเราจะไปนิพพานได้หรือไม่ได้ก็อยู่กับปัจจุบันนี้
 เท่านั้น อดีตไปไม่ได้แม้ถ้าไปได้ไม่มานั่งอยู่อย่างงี้ อนาคตยังไม่ถึง
 จะไปได้อย่างไร มันก็ต้องตอนนี้ เดี๋ยวนี้ อยู่กับลมหายใจเฉพาะหน้าเท่านั้น
 ประคับประคองอารมณ์อยู่อย่างนั้น รักษาความสงบเยือกเย็นอยู่อย่างนั้น
 คอยสังเกตในแต่ละวันว่านิวรรณ์ ๕ อย่างกินใจเราได้ไหม ใจเครื่องกัน
 ความดี ๕ อย่างประกอบไปด้วย กามฉันทะ-ความพอใจในรูปสวย เสียง
 เพราะ กลิ่นหอม รสอร่อย สัมผัสระหว่างเพศ พยาบาท โกรธ เกลียด
 อาฆาตแค้นคนอื่นเขา ตัวโกรธระมันโกรธเป็นปกติอยู่แล้วแต่อย่าพยาบาท
 พยาบาทคือผูกโกรธ ไม่รู้จักลืม คิดอยู่เสมอ ตัวนี้ใช้ไม่ได้ แต่ใช้ที่โกรธระ
 มันโกรธปกติโกรธไปเถอะไม่มีใครเขาว่าหรรษ พระโศกบันที่ยังโกรธ พระ
 สกิทาคามีที่ยังโกรธ หมกโกรธต้องเป็นพระอนาคามีขึ้นไป โกรธแต่อย่า
 ผูกโกรธ ถิ่นมีโทษ-ความง่วงเหงาหาวนอนในระหว่างปฏิบัติและใช้ตัว
 ขวณให้ชี้แจงตัวเดียวกันเลย อุตริจจะ-อารมณ์ฟุ้งซ่านไม่ตั้งมั่น แล่นไป
 สู่อารมณ์อื่น หลุดจากการภาวนา หลุดจากการประคองอารมณ์เฉพาะหน้า

วิถีกิจจา-ถึงเสงสัย ไซ้ตัวนี้จริงๆ แล้วกินเราได้น้อย เพราะว่าถ้าเสงสัย
 เราไม่มานั่งทำ วันๆ คุณแค่นี้พอ ถ้าจิตใจของเราไม่มีนิวรรณ์ ๕ แสดงว่า
 อารมณ์ใจคอนั้นอยู่ในระดับที่คืน่าพอใจ แต่อย่าไปยึดถือมันหมาย
 มันว่ามันจะดีอย่างนั้นตลอด การทำแต่ละวันไม่เท่าเทียมกัน วันนี้กำลัง
 ใจทรงตัวร่างกายดีไม่เจ็บไข้ได้ป่วยหรือไม่เหน็ดเหนื่อยมาก ไม่หิวมาก
 อารมณ์ใจทรงตัวอาจจะภาวนาได้ แหม สดชื่นสบาย ๓๐ นาทีแล้วยัง
 ต่อได้อีก คือไม่ตีชั่วโมง ๒ ชั่วโมงเลย เข้า ได้เท่านั้นเราทำเท่านั้น พุ่งนี้
 แค่ ๓ นาทีที่ประสาทจะกินแล้ว เพราะว่าสิ่งที่มารบกวนมีมากเกินไป
 แต่อย่าลืมว่า ๓ นาทีไปรวมกับชั่วโมงหนึ่งเมื่อก่อนเป็นหนึ่งชั่วโมงกับ
 สามนาที เราไม่ได้น้อยลงนะ แต่มากขึ้น เพียงแต่ผลงานในแต่ละวันเรา
 อาจจะดูว่าน้อยไปหน่อย แต่ ๒ วันรวมกันมันได้ชั่วโมงกับสามนาที เพราะ
 ฉะนั้นเราต้องรู้จักทำกำลังใจของเราให้พอใจอยู่กับสิ่งที่เราได้ ได้นาที
 หนึ่งเอานาทีหนึ่ง ได้ชั่วโมงหนึ่งเอาชั่วโมงหนึ่ง สะสมไปเรื่อยๆ ไม่ได้อะไร
 พุทโธคำเดียวก็เอา วันไหนจิตใจฟุ้งซ่านมากๆ ไปไม่รอดนั่งมองพระ
 ประธานก็เอา ไม่รู้จะทำยังไงพระพุทธรูปอยู่ตรงหน้าอย่างน้อยๆ ก็เอา
 แค่นี้แหละ อดีตตั้งสัญญา-รู้อดีต-ไม่เอา อนาคตตั้งสัญญา-รู้อนาคต-ไม่เอา
 ยถากรรมมุตาญาณ-รู้กรรม-ไม่เอา ปุพเพนิวาสานุสติญาณ-ระลึกชาติ-
 ไม่เอา จุฑุปปาตญาณ-รู้ว่าคนและสัตว์เกิดแล้วไปไหนตายแล้วไปไหน-
 ไม่เอา เขาปัจจุบันนั่งสมาธิคือตอนนี้ เดี๋ยวนี้ เรานั่งมองพระอยู่
 พระพุทโธเจ้าอยู่ตรงหน้าเราคือเราเห็นท่านอยู่กับท่านนะ ดิขฌุมให้มัน
 เป็นแล้วจะสบายใจ เขามันง่ายๆ สะดวกๆ พระพุทโธเจ้าท่านไม่เคย
 สอนอะไรยาก คนสมัยใหม่มันสอนให้ยากเอง รักษาอารมณ์ไว้แบบนี้

ได้มากเขามาก ได้น้อยเขาน้อย ได้เท่าไรก็ถือว่าเป็นเท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างจะรวมตัวมากขึ้นไปเรื่อยๆ ตัวที่ได้มากเรารับไว้มาก ได้น้อยเรารับไว้ก็น้อยไม่ตีตนไม่เอาใคร ไม่อยากจนเกินพอดีมันเป็นตัวอุเบกขาในการปฏิบัติ การปฏิบัติทุกระดับถ้าไม่มีตัวอุเบกขาในอารมณ์ ก้าวหน้ายากมาก แต่ถ้ามีตัวอุเบกขาในอารมณ์ลักษณะนี้จะก้าวหน้าได้ง่ายและได้เร็ว เรื่องของธรรมชาติมันแปรสภาพมันเปลี่ยนๆ ถ้าเราอยากอยู่มันจะไม่ค่อยได้หรอก แต่ถ้าหมกมุ่นอยากเมื่อไหร่มันไหลมาเทมา ฟังดูน่าจะง่ายใช่ไหม ? เก็บเอาไว้จำด้วยนะ เคสที่คล้ายแบบนี้เขาไม่บอกกันง่ายๆ หรือ จำแล้วก็ทำด้วย ถ้าเราฟังเทศหลวงพ่อจะได้ยินอยู่เสมอว่าฟังแล้วจำ จำแล้วคิด คิดแล้วนำไปปฏิบัติด้วย แทบทุกม้วนจะย้ำอย่างนี้ พวกเราส่วนใหญ่ฟังแล้วไม่ค่อยจำก็เลยไม่ต้องคิด ปฏิบัติก็ไม่ค่อยจะทำ

❖ **ถาม :** นិเวรณ ๕ มันชอบมากจนใจ

ตอบ : พอมันจนใจปุ๊บเราโคดไปอยู่กับลมหายใจเข้าออก ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าจะรัก โลภ โกรธ หลง แบบไหนก็ตาม ถ้าเราเป็นสุขขวิปริตสโกโคดไปอยู่กับลมหายใจเข้าออก **ถ้าเราอยู่กับลมหายใจเข้าออก สิ่งจนใจอื่นๆ จะไม่มี** ถ้าหากว่าได้มโนมยิทธิหรือว่าได้อภิญาณณ์ไปนิพพานเลย เราไปอยู่เฉพาะพระพักตร์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรงนั้นเป็นเขตปลอดกิเลส นิพพานทั้งหมดเป็นเขตปลอดกิเลสโดยสิ้นเชิง **เราอยู่ตรงนั้นนิเวรณก็ใจเราไม่ได้ รัก โลภ โกรธ หลง กินใจเราไม่ได้** เพราะว่ารัก โลภ โกรธ หลง เป็นสมบัติของร่างกายนี้ ถ้ามีเราอยู่ไปคอยปรุปรังมัน แหม มันจะรัก จะโลภ จะโกรธ จะหลง อย่างมีรสชาติมากเป็นพิเศษ แต่ถ้าเราไม่อยู่ปรุปรังมัน มันเหมือนกินกล้วยเดี่ยว

ไม่ได้ใส่เกลือ ใส่น้ำตาล ใส่รสอะไรมันไม่มีรสชาติหรือกินเมื่อไปเอง เราไปอยู่ข้างบนจิตอยู่ข้างบนไม่มาปรุปรังแต่งอยู่กับรัก โลภ โกรธ หลง ที่เป็นสมบัติของร่างกาย ไม่มีใครมาเพิ่มเชื้อให้มันๆ ไม่สามารถจะถูกลามต่อไปได้ อย่างเก่งก็ ๓ นาที ๕ นาที มันก็ตายไปเอง แล้วเราก็ลงมาแบบระมัดระวัง คอยจับมันไว้ มาเมื่อไหร่หนีมันอีก นี่แหละคือตัวมโนมยิทธิที่สำคัญที่สุด **ที่เรา รู้จักนิพพานและหนีกิเลสได้ มันเป็นวิธีตัดกิเลสที่ลัดที่สุด** เพราะอยู่ตรงนั้นกิเลสไม่มีอยู่แล้ว ลงมาในร่างกายเมื่อไหร่ถึงจะโดนมันเล่นงานเอา เราค่อยๆ ทำในลักษณะนี้ตัวประโยชน์ใหญ่ที่สุดของมโนมยิทธิก็คือว่าไปนิพพานได้ รู้จักนิพพาน ขณะเดียวกันตัดกิเลสอัตโนมัติได้ ถ้าทำอย่างนี้ได้ตัวมโนมยิทธิจะมีประโยชน์มหาศาล แต่ถ้าไปทำอย่างที่ว่าๆ มา คือ ไปดูโน้นดูนี้ดูนั่น แทนที่จะละทิ้งไปคิดไปยึดมันก็โทษมันหันค้เหมือนกัน

พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าระยะหลังๆ ไป สัตถุญา ปัญญา ของคนมันเสื่อมลงไปเรื่อยๆ เพราะมันก็เลยไม่ค่อยจะได้อะไรยังไม่พอ ทำไม่ค่อยจะรู้เรื่องอีกต่างหาก ผ่านมาแล้วเห็นโทษของมัน ไม่อยากให้คนอื่นเขาเป็นก็เลยได้แต่นั่งมองว่าคนที่ยังอยากอยู่เราห้ามเขาไม่ได้ แต่ถ้ามีโอกาสดูก็จะสะทิดใจว่าไอ้ที่เขาทำนั้นประเมินไปคาอยู่ตรงไหน มันไปพลาดอยู่ตรงไหน ถ้าไม่ตี้อมากก็ไปได้เร็ว ใจสมัยของเรามีปล้ำเอง แหม..เหนื่อยเหงื่อหยดตั้งแต่เลย หลวงพ่อท่านสอนพระได้ตีมากพิเศษเหลือเกิน **พระวัดท่าซุงหลวงพ่อดสอนให้ช่วยตัวเองทั้งหมด** ไปบิณฑบาตนี้แทบจะไม่มีลูกศิษย์ตามคั้งหิ้วบิณฑบาตเองด้วยนะ ถึงขนาดนั้น ท่านบอกว่าหนังสือมีเทพมี พวกท่านไปอ่านเอา ฟังเอา แล้วปฏิบัติตามนั้น คิดชัดตรงไหน

แล้วมาถามผม ผมจะบอกให้ ใช้ของเรามันโตมาด้วยวิธีนี้มันก็เคยเคยชิน ถึงเวลาใช้เรื่องที่จะมาถึง เข้า กินชะงูท ไม่มีหอรอก โยนขามข้าวให้ ๑ โย อาหารพร้อมแล้วนี่ไม่รู้จิกตักกินเองปล่อยให้มันหิวซะให้เซ็ด ตรงนี้เลยไม่ค่อยเอาใจใครล่ะจะ ไปวัดเหมือนกันบอกเขาแล้วว่าถ้าจะมาเที่ยววัดมาได้ แต่ถ้าจะเอากรฐินเอาผ้าป่ามาไปตามชะก่อนด้วยถ้าไม่ถามก่อนว่าต้องการหรือเปล่าไปถึงโคนโล่กลับห้ามป่นนะ

❖ **ถาม :** นึกว่าถึงวัดแล้วก็

ตอบ : ไม่มี ถึงวัดแล้วมันแหงะโล่กลับมาแล้ว

❖ **ถาม :** แบบนี้ถึงป่าช้าแล้วไม่เผาก็ต้องฝังล่ะคะ

ตอบ : โสไปฝังที่อื่น ส่วนใหญ่จะทำอย่างนั้น มีคนเขาทอดผ้าป่าทุนการศึกษาเราก็พาไปทอดที่โรงเรียนให้ผู้ช่วยการหรืออาจารย์ใหญ่รับไปเลย หมดเรื่องไป เรามีหน้าที่เป็นแค่ทางผ่านไปเฉยๆ เรื่องเงินเรื่องทองมันเป็นของปากใจสำหรับคนอื่น แต่มันเป็นเรื่องน่าเบื่อสำหรับอาตมา เมื่อกลางวันคณะของข้าคุยบอกว่ามีแต่คนถามว่าทำไมหาเงินง่ายจัง บอกกับเขาว่าไม่ได้หาเองทุกสิ่งทุกอย่างงานที่เราทำเป็นเรื่องของพระท่าน **ถ้ามันจำเป็นท่านจะเป็นผู้หาเอง** เพราะฉะนั้นเรานั่งอยู่ตรงนี้ได้เงินหรือไม่ได้เงินก็เหมือนกัน **ได้เงินก็คือได้ทำงาน ไม่ได้เงินก็คือได้พักผ่อน** ได้ทั้งขึ้นทั้งลง ก็หลวงคาโทรมา “เล็กไวย ช่วยบอกที่ซึ่งตั้งใจ ยังใจจะข้าหัวจะหงอกหมกแล้ว” บอก “ก็ทำใจอย่างนี้” หลวงคาบอก “ฟังแล้วมันง่ายดีแต่ทำยากจัง” **คืนรณจนกินไปไม่มีสำหรับพ่อเรา** เราต้องคุยกันๆ หลังไป หลวงพ่อก่อสร้างทุกอย่างท่านเป็นหนี้อย่างเดียวคือร้านค้า เพราะว่าร้านค้าเขาไว้ใจเขาให้ของมาก่อนไม่ได้ไปเรียกไปร้อง

อะไรเขาหอรอก เขารู้ว่าให้มาแล้วหลวงพ่อก็มีเงินหลวงพ่อให้เขาแน่เพียงแต่ว่าเมื่อไหร่เท่านั้นเอง **ถึงขนาดต้องไปกู้คนอื่นมา ต้องไปอะไรมาคืนรณจนจนกินไป สร้างความทุกข์ให้เกิดแก่ตัวเองและคนรอบข้าง หลวงพ่อไม่ได้ประพฤติอย่างนั้น** เพราะฉะนั้นใครจะคืนก็คืนเถอะแต่อาตมาไม่เอาด้วยหอรอก ทำแค่ที่มี มีแล้วถึงทำ และก็มีอยู่ในลักษณะไม่ได้ขอใคร ที่วัดจะมีระเบียบวัดซัดเจนเลยนะ ระเบียบวัดข้อที่ ๑๓ ห้ามบอกบุญห้ามเรียไรใดๆ ทั้งสิ้น ใครจะทำบุญที่วัดต้องมาง้อให้ทั้งน้ำตาถึงจะรับได้ (หัวเราะ) น่าอิจจานอะ มันคืออยู่อย่างก็คือว่าไม่ต้องไปเป็นชีปากใคร ใครมาแปลว่าเขาเต็มใจให้จริงๆ ถ้าไปขอเขาแบบคนอื่นจะทำให้ญาติโยมลำบากใจ หลวงพ่อกันแนะนำให้ตั้งแต่สมัยบวชใหม่ๆ ว่า **ภิกษุถึงแปลว่าผู้ขอ ถ้าไม่จำเป็นก็อย่าขอ แต่ถึงจำเป็นก็ไม่ควรขอ** ถ้าเราปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าท่านสอนแล้วโยมเขาไม่เมตตาสงเคราะห์เราก็ยอมอดตายไปเลย แต่ปรากฏว่าปฏิบัติตามไปได้แค่ไม่ถึงส่วนเดียวเดี๋ยวมันก็จะกลายเป็นว่าโยมเขาแย่งกันสงเคราะห์ ต้องคอยระวังอยู่ตลอดเวลาเพราะว่าเมื่อทำไปๆ ถึงระดับหนึ่งมันเหมือนกับ..กุศลมันส่ง ต้องการอะไรจะได้ช้อย่างนั้น อย่าย่อยปากนะ ย่อยปากเมื่อไหร่มาเลย แค่นี้คิดต้องการที่จะมาเลย คราวนี้มันลำบากตรงที่ว่าเราต้องคอยควบคุมกำลังใจของเรา **อย่าให้คิดอยากได้อะไรที่มันเกินความเป็นสมณะไป** วันก่อนท่านเต่า ท่านเต่าเขาอยู่วัดท่าซุงรุ่นนี้เองเพิ่งได้ ๒ พรรษา ถึงจะห่างกันระดับพ่อกับลูกก็เถอะ ท่านไปดูๆ รอบวัดแล้วก็บอกว่า ทำไมหลวงพ่ไม่มีไธ้ นั่น ทำไมหลวงพ่ไม่มีไธ้บ้าง เพราะว่าที่วัดนี้สั่งห้ามไว้เลย มีระเบียบวัดว่าห้ามมีเครื่องใช้ไฟฟ้าทุกชนิดยกเว้นเทพสำหรับฟังธรรมะ

อย่างเดียว ก็บอกกับท่านว่า เราเป็นพระ เราต้องระวังตัวอยู่เสมอ ถ้าเราผลอเมื่อไหร่บางทีจุดมุ่งหมายมันแปรโดยที่เราไม่รู้ตัว แทนที่จะทำเพื่อประโยชน์ส่วนรวม เพื่อประโยชน์ของสงฆ์ จะกลายเป็นบำรุงความสุขของตัวเอง ไซ้ไหม ? เกี่ยวก็ไปคิดแสร้งๆ ไปหาที่นอนดีๆ มีเครื่องเสียงดีๆ มีคอมพิวเตอร์ มีโทรทัศน์ มีวีดีโอ มันจำเป็นตรงไหนละ เป็นพระมีผ้า ๓ ผืน บาตรอีกใบหนึ่ง เหลือเฟือแล้ว ยิ่งไงๆ ก็ไม่ออกแนวถ้าบาตรใบนั้นไม่หายซะก่อน (หัวเราะ)

❖ **ถาม :** ตรงนี้หรือเปล่าคะ บางทีพระบางองค์ที่ปฏิบัติพอมาถึงดีในระดับขั้นหนึ่งแล้วเนี่ย แล้วก็พอหลังจากนั้นเนี่ย ?

ตอบ : พัง เหตุที่พังเพราะขาดสติ ไม่ได้ระมัดระวังตัวเอง โดยเฉพาะพระที่ยังเป็นโลกียฌานอยู่ ยังต้องใช้การช่มกัณฑ์กำลังใจอยู่ ถ้าหากว่าท่านไม่มีเวลาทำให้ต่อเนื่องจะพังได้ง่ายๆ น่าเสียดายมาก อย่างเช่น ท่านอาจารย์นิกร ท่านอาจารย์ยันตระ หลวงพ่อภาวนาพุทธโธ ท่านทั้งหลายเหล่านี้จริงๆ แล้วเป็นพระนักปฏิบัติที่ดีนะ แต่เนื่องจากว่าเมื่อถึงเวลาที่ความดีเริ่มแสดงผลมันเหมือนยังกับดอกไม้เริ่มผลิดอกออกผล คนโน้นก็มาทิ้งไป คนนี้ก็มาทิ้งไป รั้งกัณนิมนต์หัวไม่วางหางไม่เว้นจนไม่มีเวลาเป็นของตัวเอง ก็ไม่ได้ปฏิบัติจิตอย่างต่อเนื่อง การไม่ได้ปฏิบัติจิตอย่างต่อเนื่องถ้าไม่ใช่พระอริยะเจ้ายังเป็นโลกียฌานอยู่มันกำเริบได้ตลอดเวลา ถ้ากิเลสมันตักตลบนี้สาหัสเลยเพราะว่ามันเหมือนกับเก็บกตไฉวันาน ก็เลยพังไปอย่างที่ท่านเห็น น่าเสียดายมากจริงๆ ที่รู้จักมักคุ้นท่านดีทุกองค์เลย บางองค์อย่างท่านอาจารย์ยันตระนี่เรารู้ว่าท่านเป็นอย่างไร เคยพาท่านวิ่งมาแล้วนะ พระอาจารย์ยันตระเรียบร้อยจะตายใครจะเชื่อว่าพาท่านวิ่งมา

แล้ว บอกลูกศิษย์เขาตีให้ตายเขาก็ไม่เชื่อ เห็นท่านเครียดมากเพราะลูกศิษย์ท่านไปกำหนดคุณสมบัตินี้พระอรหันต์นะ ต้องพูดเบาๆ ต้องยิ้มอยู่ทั้งวัน นั่งนิ่งๆ ประสาทกีนะสติ พระอรหันต์ไม่ใช่ขอไม้นี้ เจอหน้าท่านรู้เลยว่าท่านเครียดขนาดหนัก ก็เลยบอกกับท่านบอกว่า “ไปกับผมทางด้านโน้นได้ไหมครับ” ท่านก็ตกลงไป ลูกศิษย์พวกตลงมาเป็นคันรถเลยจะตาม บอกว่าขึ้นรถไปซะนี้ไม่เกี่ยวแล้วเรื่องของพระกับพระพอพันมุดึกพาท่านวิ่งเลย (หัวเราะ) พระนี่เรียบร้อยมากเลยนะวิ่งจิ้งจอกปลิวเหมือนกัน

❖ **ถาม :** ภาให้หายเครียดเลยหรือคะ ?

ตอบ : ภาให้หายเครียดก่อน เพราะว่าท่านเองพอถึงเวลาที่ต้องประเภทเดินนิ่งๆ ไซ้ไหม นั่งยิ้มอย่างเดียว ต้องพูดเบาๆ เสียงดังก็ไม่ได้เด็ดขคนจะว่าไม่ใช่พระอรหันต์ กลายเป็นไปกำหนดคุณสมบัตินี้พระดีเข้าโดยที่ไม่รู้ว่าจริงๆ พระดีเป็นอย่างไร พระดีหลวงปู่บอกว่าเหลือแต่กิริยาเท่านั้นมายาไม่มี กิริยาอาจจะโง่งมงายยิ่งงี่เง่าที่ปล่อยท่านเหอะวิสัยท่านเดิมเป็นอย่างไรจะเป็นอย่างนั้น แต่มายาคือการหลอกกันไม่มี จิตของท่านมันระอาตเสียแล้ว ก็ตรงไปตรงมาอย่างเดียว ของท่านๆ ต้องไปโดนปิดโดนกันอยู่ในลักษณะที่เขากำหนดคุณสมบัตินี้ให้ ไม่ใช่กำลังใจที่แท้จริง เครียดมาก พาท่านวิ่งเข้าท่านชอบใจมากเลย ท่านบอกคุณไปอยู่กับผมเถอะ วัตถุประสงค์อนุญาตให้อยู่ได้เต็มที่ไม่เกิน ๒ เดือน แต่สำหรับคุณจะอยู่นานแค่ไหนก็ได้ แต่บอกท่านไปว่า หลวงพ่อยังต้องการใช้งานผมอยู่ ถ้าหากว่าหมดงานเมื่อไหร่แล้วจะไป โห งานวัดทำขุมมีหรือจะหมด (หัวเราะ) หลังจากนั้นอีกไม่กี่ปีก็วิ่ง

❖ **ถาม :** อย่างนี้ท่านมีสิทธิ์กลับมาได้ฉานเหมือนเดิมไหมครับ ?

ตอบ : ก็ใช้เรื่องของอามิตีปาราชิกนี่มันปิดมรรคผลเท่านั้นนะ ปิดมรรคผลคือโอกาสที่จะได้เป็นพระอริยเจ้าไม่มีเพราะว่าดวงคิดหนักในขณะที่เป็นพระ แต่ไม่ได้ปิดสวรรค์ ไม่ได้ปิดพรหม สุกคติไม่ได้ปิดนี้ถ้าหากท่านกำลังใจดีขึ้นมาได้เมื่อไหร่ทรงมาน ทรงแบบนี้ได้เหมือนเดิมแต่จะให้ เป็นพระอริยเจ้าชาตินี้ไม่ได้แล้วต้องรอรับการลงโทษหรือไม่ก็เกิดใหม่ อีกทีหนึ่ง ชาติใหม่เมื่อไหร่แล้วค่อยว่ากัน เสียกายพระดีๆ พวกเราเนี่ย แหมเห็นต้นไม้มิ่งเล็กอยู่ทั้งกินกระจายเลย คายที่ละต้นๆ อย่างรีบนะ อย่างน้อยๆ เปิดโอกาสให้โตบ้าง

❖ **ถาม :** ตรงนี้ใช้ไหมคะ ที่ว่าตอนที่ท่านยังทรงความคืออยู่ ที่คนเข้าไปมากมาย ..?

ตอบ : นั่นเรื่องของบารมีเก่าที่ท่านสร้างมาด้วย **พอความดีเริ่มกลับมากทุกอย่างก็จะรวมตัว** มันเหมือนยังกับว่าจุดบ่อเสร็จเรียบร้อยแล้วถึงเวลาฝนตกน้ำก็ไหลมาทุกทิศ แต่อีกคราวนี้ว่าบ่อนั้นมันลึกไม่พอน้ำไหลมาก็เลยดันท่วมชะตือครวกันไปหมด **สำคัญที่สุดตรงตัวนักบวชเองต้องรู้ตัวและระมัดระวังอยู่เสมอ**

❖ **ถาม :** ถ้าอย่างนั้นถ้ารู้ตัวเราอาจต้องหนี หมายถึงว่าหนีกลุ่มนี้ไปเข้าป่าหรือไปไหนที่ห่างจากตรงนั้นก่อน

ตอบ : ต้องอย่างนั้น เพื่อให้มีเวลาของตัวเอง ชาติมาพรมีเวลาเมื่อไหร่ที่พาพระออกป่า คนเห็นแปลกใจมาก เอ๊ะ กลุ่มนี้มันมาทำอะไรกัน ไม่มีมกต ไม่มีบาตร ไม่มีอะไรกับใครทั้งนั้นแหละเดินคู่ๆ หายเข้าป่าไปเลย แล้วอยู่ได้นานกว่ามันด้วย (หัวเราะ) แปลกดีมีข ไปเจอกันกลางทุ่งใหญ่ เขาถามว่าพวกคุณมาทำอะไร บอกก็เหมือนกับพวกคุณนั่นแหละ เขี่ย

พวกคุณซุกซกันไต่ยงไ้งไม่มีอะไรเลย บอก อย่างนี้แหละอยู่ได้นานกว่าคุณอีก เขาตีครูปแบบกัน ประเภทออกซุกซกันที่ห่มพาดสังฆาฏิ สะพายกลด สะพายบาตรไป อย่างนั้นเดินได้วันละ ๑๐ กิโลเมตรตายซัก ของเรามันไปวันหนึ่ง ๕๐-๖๐ กิโลเมตรเรื่องเล็กๆ

❖ **ถาม :** เวลาไปมีอะไรบ้างคะ ?

ตอบ : ย่ามใบหนึ่งใส่ชุดครองพระไปแล้วก็มีกระตักน้ำไปมีพวกไฟฉายไฟแช็ค ยารักษาโรคชนิดหนอยแล้วก็ไป สุกคติ ไปเสี่ยงดวงเอาข้างหน้าว่าจะอดตายหรือเปล่า ไม่เคยอดหรือก็มีแต่กินจนตัน พระวัดท่าซุง หลวงพี่นั่นท่านบอกพวกคุณถ้าอยากซุกซกันแบบมีเสียมมีข่าให้ไปหาท่านเล็กน้อย ก็มีพระรุ่นน้องไป ๒ รุ่น หลังจากนั้นเจ็ดไม่มีใครไปอีกเลย มันเช็ดได้วันที่ ๒ นะ เพราะรุ่นที่ ๒ นี้พวกท่านสหชาติท่านเปิดเขาไปกินถามเขาว่าคุณจะฉันใหม่ ถ้าคุณจะฉันผมจะแบกอาหารไปเมื่อ เขาบอกว่าแล้วแต่หลวงพี่ ข้าแล้วแต่ผมๆ ซี้เกียจแบกมันหนักนี่ก็ไปกินอย่างนั้นแหละ ปรากฏว่าวันที่ ๓ เราออกกลับบอกไม่มีแรงเดินแล้ว (หัวเราะ) กำลังใจเขาไม่ทรงตัว พอไม่ทรงตัวไปกังวลอยู่กับร่างกายมันแย่ ปรากฏว่าหมดแรงเอากลางทาง เราเดินออกมาข้างนอกเสร็จแล้วต้องขอให้ชาวบ้านเขาริมบ่อเตอริไซค์เข้าไปรับ ทางป่ามีบ่อเตอริไซค์มันพอจะชอกแซกไปได้ กลับไปถึงวัดท่าซุงเขาถือกันให้ทิ้งเลยที่ท่านเล็กพวน้องไปฝึกธรรมปีคือชชะแทบตาย

❖ **ถาม :** เลยไม่มีใครมาเลย ?

ตอบ : ไม่มีใครมาอีกเลย ตอนนี้ท่านเต่าเพิ่งมา ไปใหม่อีกแล้ว รุ่นพี่ซักจะตี้มๆ เรื่องรุ่นน้องมันไม่ได้รับการบอกเล่าต่อเนื่องไปอีกอีกแล้ว

เดียวเช็ดไปเองแหละ บอกแล้วว่าเป็นภาพนะอย่างที่ว่ามันมาสนุก ไปเอง แล้วจะรู้ เห็นชัดๆ ว่าความตายอยู่แค่ลมหายใจเองนะไม่ได้ไกลไปกว่านั้นเลย มันจะขาดใจตายลงไปเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ห้ามแล้วไม่ฟัง เขาไม่รู้ ว่าที่เราพูดนะเป็นเรื่องที่เขามากจริงๆ แล้วมันหนักกว่านั้นแต่เขามักจะคิดว่าเราพูด ก็เลยไปกัน เคียงกันเป็นแถวเลย

❖ **ถาม :** ไปแล้วได้อะไรคะ ?

ตอบ : ก็ได้แบบเอ็ง มรณานุสติ ตายแน่ๆ คำเดียวคำอื่นไม่มีเหลือเลยจริงๆ หลวงพ่อท่านบอกว่าชุดงศ์มี ๒๒ แบบ แบบหนึ่งคือเดินไปภาวนาไป แบบนี้มันจะได้ระยะทางเยอะมาก อีกแบบหนึ่งก็คือเมื่อพบที่ๆ เราพอใจก็หยุดภาวนาที่นั่น เราขอฉันไปหนักแบบแรก โห เดินสะใจเลยทุ่งใหญ่ ๕๓ กิโลเมตร แสงชัยเขาถามว่า หลวงพี่เดินยังไหววันเดียวถึง บอกมา จะพาเดินให้ดู พาเขาเดินตั้งแต่ตี ๓ บ่าย ๓ อึ้งแล้วตาแสงชัยหัวใจพื้นสอไปเลย (หัวเราะ) เขาบอกว่าเห็นหลวงพี่เดินเหมือนกับว่ารวดเร็วๆ จะตายๆ เผลอแพล็บเดียวไปไกลดิบจริงๆ แล้วไม่ใช่คนเดินเร็วนะ เพียงแต่ว่ากุโลแรกกับกุโลสุดท้ายเรากวายนเท่ากัน ขณะที่คนอื่นนี่พอเดินไปแล้วมันจะก้าวสั้นลงไปเรื่อยๆ บางทีก็ก้าวไม่ออกไปเลย จากที่ว่าไม่ใช่คนเดินเร็วจนคนต้องวิ่งตาม

❖ **ถาม :** กำหนดใจอย่างไรคะ ?

ตอบ : อย่าไปสนใจร่างกายอยู่กับลมหายใจเข้าออกอย่างเดียวมันไม่เห็น้อย

โปรดเวไนยสัตว์

ขณะที่พระพุทธองค์ประทับอยู่ในกรุงสาวัตถี ทรงปรารภเรื่องของ **พระปุตฺติคคตติสฺสเถระ** ว่ากุลบุตรในสาวัตถีผู้หนึ่ง ฟังธรรมในสำนักพระศาสดา ศรัทธาถวายชีวิตในพระศาสนา ได้บรรพชาอุปสมบทแล้วได้ชื่อว่า **พระติสฺสเถระ**

เมื่อกาลล่วงไป คู่มั่งหลายประมาณเท่าเมล็ดผักกาด ผุดขึ้นตามสระวังของท่าน คู่มนั้นเมื่อโตขึ้นตามลำดับ ประมาณเท่าเมล็ดถั่วเขียว เมล็ดถั่วดำ มะขามป้อม และผลมะขุม คู่มเหล่านั้นแตกแล้ว กายของท่านเฝ้า จึงได้ชื่อว่าพระติสฺสเถระผู้มีกายเฝ้า ผ่าตบงและจิวรเปื้อนด้วยเลือดและหนอง ไม่มีใครดูแล ทอดทิ้งให้นอนอยู่เช่นนั้น

พระพุทธองค์ทรงทราบด้วยพระญาณ ทรงเห็นอุปนิสัยที่จะบรรพพระอรหัตของพระเถระ จึงเสด็จไปสู่โรงไฟ ทรงล้างหม้อใส่น้ำยักตั้งบนเตา รอให้น้ำร้อน แล้วเสด็จไปจับปลายเตียงที่พระเถระนอน ทรงให้ภิกษุที่ติดตามนำรางมา ทรงเทน้ำร้อนลงให้ไหล

ไปตามราง รับสั่งให้ภิกษุเหล่านั้นเปลื้องจีวรที่ห่มอยู่ ไปขยำด้วย
น้ำร้อน พระองค์ทรงรดศีรษะนั้นด้วยน้ำอุ่น ภูตวิระของพระเถระ
ให้อาบน้ำ เมื่อจีวรแห้ง พระศาสดาทรงช่วยเธอให้ห่มจีวร ทรง
ขยำผ้าสบงที่พระเถระนุ่งแล้วผึ่งแดด เมื่อน้ำที่กายแห้ง สบงก็แห้ง
เธอผู้งฝ้ากาสาอะผืนหนึ่ง ห่มผืนหนึ่ง เป็นผู้มิสรีระเบา มีจิตที่มี
อารมณ์เป็นหนึ่ง พระศาสดาประทับยืนเหนือศีรษะพระเถระ ตรัสว่า

ไม่นานหนอ กายนี้จักนอนทับแผ่นดิน

ปราศจากวิญญูณ เหมือนท่อนไม้

อันบุคคลทิ้งแล้ว หาประโยชน์มิได้

จบพระธรรมเทศนา พระติสฺสเถระบรรดุษพระอรหันต์ พร้อม
ด้วยปฏิสัมภิกา แม้ชนเหล่าอื่นเป็นอันมากได้เป็นพระอริยบุคคล มี
พระโศตบັນ เป็นต้น พระเถระบรรดุษพระอรหันต์แล้วก็นิพพาน พระ
ศาสดาทรงให้จัดการฌาปนกิจสรีระของท่าน ทรงเก็บอัฐิธาตุ แล้ว
โปรดให้สร้างสถูปบรรจุไว้

ภิกษุทั้งหลาย ทูลถามถึงเหตุแห่งกายเน่า และเหตุที่ถึง
ความบรรดุษพระอรหันต์ พระศาสดาตรัสเล่าถึงบุพกรรมของพระเถระ
ว่า ผลแห่งกายเน่าและกระดูกแตก ด้วยผลของการทุบกระดูกนก
ทั้งหลาย และที่ท่านได้บรรดุษพระอรหันต์ ก็ด้วยผลแห่งการถวาย
บิณฑบาต อันมีรสเลิศแก่พระชีณาสพ แล้วตั้งความปรารถนาว่า
ขอข้าพเจ้าพึงถึงที่สุดแห่งธรรมที่ท่านได้เห็นแล้วเถิด ดังนี้

สังขารทั้งหลายไม่เที่ยงหนอ

มีความเกิดขึ้นและเสื่อมไปเป็นธรรมดา

ความเข้าไปสงบสังขารเหล่านั้นได้ เป็นสุข